

FEDERICO LOMBARDI, DIRECTOR DE L'OFICINA DE PREMSA DE LA SANTA SEU

« Francesc és una autoritat creïble que té una paraula per dir nova, original i esperançadora »

« Em sentia molt proper a l'esperit i els motius de la renúncia de Benet XVI »

« Els moments complicats han ajudat l'Església a créixer en l'actitud correcta » P 4-5

Transparència, comunicació i comunió

Recorregut espiritual de les relíquies de Teresina de Lisieux i dels seus pares

El bisbe de Vic, Romà Casanova, va presidir una hora santa i una eucaristia amb les relíquies a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona. Del 28 de març al 9 d'abril, les dues urnes han visitat diversos temples i convents de les Carmelites Descalces d'arreu de Catalunya.

Agustí Codinach

P 8-9

Els bisbes catalans demanen incidir sobre la comunitat internacional a favor dels refugiats

P 10

Catalunya és la comunitat autònoma que menys marca la casella a favor de l'Església

P 13

Pensant-ho millor

El burro i l'elefant

Als Estats Units la gent sap amb temps quan votarà el seu president i quan prendrà possessió. El votarà en any de traspàs, com l'actual, el dimarts que segueix el primer dilluns de novembre, i jurarà el càrrec el 20 de gener següent.

La propera elecció serà el 8 de novembre i el jurament del càrrec el 20 de gener del 2017. En els mesos previs, de gener a agost, se succeeixen les primàries i les convencions tant del Partit Demòcrata, simbolitzat pel burro, com del Republicà, representat per l'elefant.

El burro demòcrata va néixer el 1828 quan els oponents del candidat Andrew Jackson el van començar a anomenar Jack-ass, qualificant-lo de burro. L'equip electoral va aprofitar l'insult per introduir com a símbol del partit el burro, destacant-ne les qualitats: treballador, humil, perseverant...

El 1873 el caricaturista Thomas Nast va dibuixar un símbol per als republicans: l'elefant, perquè és digne, vigorós, noble...

El candidat dels republicans que va sortir amb més força, Donald Trump, promet impedir l'entrada als musulmans, aixecar un mur entre el seu país i Mèxic i, de passada, fer-lo pagar

als mexicans, facilitar l'adquisició d'armes, com si fos això el que més convé, i altres rucades. Amb ell els americans tenen dos en un: elefant més burro. L'elefant per republicà i el burro per mèrits propis.

Espero que guanyin els demòcrates. Tenen més sensibilitat social i són menys altius i, per tant, menys perillosos de causar incendis pel món. La pau al Pròxim Orient no va estar mai tan a prop com durant les presidències de Jimmy Carter i Bill Clinton. Pel que fa a Barack Obama, no ha cobert les expectatives, però alguna cosa important ha fet per a l'atenció mèdica de milions de persones pobres, i, si no ha resolt les tensions amb l'Iran i Corea del Nord, almenys les ha rebaixades.

Certament tenim problemes i governs més propers, com els embolics que hi ha a Catalunya i al conjunt d'Espanya, però no ens podem desentendre de l'interès que susciten les eleccions americanes. De fet, els Estats Units condicionen tant tothom que hauríem de participar en l'elecció del president.

De moment, la meva papereta va per al burro, enteneu-me bé no per a Trump, encara que ho sembli.

Antoni Coll
Periodista

Els nostres
Favorits

Papa Francesc @Pontifex_es

Misericòrdia: és el camí que uneix Déu a l'home, i ens obre el cor a l'esperança de ser estimats per sempre

Francesc Mateu Hosta @frmat

Director d'Oxfam Intermón a Catalunya
Fa fresca i humitat. Encara no plou. La lluna ho és en la mínima expressió. Deu ser per no il·luminar les primeres deportacions a Grècia. Bon dia!

Isidro Catela Marcos @isidrocatela

Periodista

Als professors d'Ètica ja no ens cabem més assumptes al temari #papelespanama #PanamaLeaks

Elisabetta Piqué @bettapique

Corresponsal de «La Nación» al Vaticà
#Papa demana pau a Ucraïna i anuncia que diumenge 24-4 hi haurà col·lecta especial per alleujar sofriment #Regina Coeli

Jaume Pujol @PujolJaume

Arquebisbe de Tarragona

Sabíeu que s. Joan Pau II va morir (també canonitzat) el dia de la Divina Misericòrdia, festa que ell mateix va instituir amb gran devoció?

Paloma García Ovejero @pgovejero

Corresponsal de la COPE al Vaticà

El Vaticà investiga per apropiació indeguda dues persones relacionades amb les obres de l'àtic de Bertone. El cardenal no és sospitós

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 11 d'abril del 1963: el papa Joan XXIII signa l'encíclica *Pacem in terris*.

Zoom

Eduard Brufau

Arquebisbat de Barcelona

En un gest poc habitual, l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, acompanyat de Mons. Sebastià Taltavull, va visitar l'1 d'abril passat l'oratori del Centre Cultural Islàmic Català. Tant el prelat com l'imam de la comunitat, Salim Benamara, van coincidir en la necessitat que les religions convivin pacíficament. La visita resulta especialment rellevant després dels atemptats de París i Brussel·les.

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

La reunió celebrada el dimecres 30 de març pel Comitè Català per a l'Ajuda als Refugiats ha estat analitzada pel seu coordinador, Àngel Miret, des de la Fórmula Estel.

«Aquesta reunió institucional, molt transversal, va donar veu a la desesperació davant del fet que no arriben els refugiats, perquè bona part de la ciutadania vol ajudar les persones que fugen de la guerra», ha explicat. També ha recordat que «la inacció del govern espanyol comença a ser preocupant, perquè sembla que el tema no sigui a l'agenda europea».

Segons Àngel Miret «operativament les institucions catalanes estan disposades a acollir 580 persones de manera immediata, 1.800 en un any i 4.500 en dos anys». En canvi, «l'estatus de refugiat, amb tota la documentació necessària, el donen només els estats i, per tant, no podem fer res mentre el govern espanyol no hi obri les portes». Miret ha elogiat els bisbes de Catalunya perquè «hagin articulat el seu discurs no només d'acord amb aspectes morals, sinó també legals, una realitat davant la qual els cristians no ens hem de cansar de pressionar el govern espanyol perquè faci aquest procés d'acollida».

Editorial

Aproximacions a l'islam

Els prejudicis, el desconeixement i el temor marquen sovint amb el seu segell l'actual debat polític al voltant de l'islam; això fa més necessari que mai el tracte i el contacte objectiu i directe entre cultures. Hi ha ajudat la recent visita a Barcelona de l'arquebisbe anglès Michael L. Fitzgerald, un dels màxims experts en el diàleg entre cristianisme i islam. Pare blanc, fou president del Pontifici Consell del Diàleg Interreligiós i nunci a Egipte coincidint amb la «primavera àrab». La visita ha tingut tres actes:

Primer, la conferència celebrada el dijous 31 de març a la Fundació Joan Maragall: *Els noms més bells de Déu en el diàleg islamocristià*, sobre un seu llibre amb aquest títol. Basant-se en els Exercicis de sant Ignasi, Fitzgerald tria 8 dels 99 noms divins que contempla l'islam.

Posar en paral·lel l'Alcorà i la Bíblia pot tocar la intel·ligència i el cor. Cita una carta del Grup de Recerca Islamocristià (GRIC): «Musulmans i cristians no pensem pas que la paraula divina que funda la fe sigui una possessió nostra exclusiva.»

Segon, la visita —senzilla, entraniable i molt significativa— que fan l'arquebisbe Omella i el bisbe Taltavull, divendres 1 d'abril a la tarda a l'oratori del Centre Cultural Islàmic Català (CCIC) del barri del Clot de Barcelona. Rebutts per l'imam Salim Benamara. Descalços. Recorregut i breu àpat. En una al·locució conjunta, Omella i Benamara advoquen per la convivència pacífica de les religions, la voluntat de treballar junts per la pau i la continuïtat d'aquestes trobades. Detall: el bisbe Sebastià ha d'anar a confirmar i els mateixos musulmans es brin-

den a acompanyar-lo. Ho fan. Tercer, divendres mateix al vespre. Seminari Conciliar. Acte organitzat per la Delegació diocesana per la Família. Presentació del llibre: *Les parelles mixtes islamocristianes: un amor transgressor que posa a prova prejudicis i fronteres* (Ed. Claret) coordinat per Ahmed Benallal i Jordi Giró, que es posarà a la venda per Sant Jordi. «Viure la diferència és una veritable escola d'aprenentatge vers l'obertura: una oportunitat de transformació per a nosaltres i per al nostre entorn. La parella i la família mixtes esdevenen lloc de diàlegs, especialment interreligiosos i testimoni feient que viure junts és possible i enriquidor» (Anne Balenghien, cristiana francesa casada amb musulmà del Marroc, tres fills). En la peculiaritat de cada tradició religiosa radica la seva fortalesa. Cal que musulmans i cristians actuem de forma conjunta al servei dels homes per la causa de la pau i de la justícia. Però per això, ens hem de conèixer millor (Cf. Joachim Gnilka, *Biblia y Corán. Lo que los une, lo que los separa*. Barcelona, Herder, 2005).

La redacció us proposa

Entrevista a José Rui Teixeira

El responsable de la comunitat de la capella de Fradelos parla de la missió dels laics a l'Església **P 12**

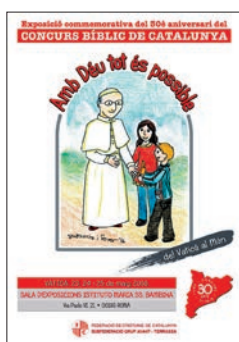
Antològica de Josep Guinovart

El Museu de Montserrat acull una exposició d'aquest gran artista barceloní **P 25**

Allau solidària pels refugiats

Iniciatives diverses s'han dut a terme per tal de respondre a la crisi humanitària **P 16-17**

Trenta anys del Concurs Bíblic de Catalunya

És una eina evangelitzadora, l'objectiu de la qual és despertar la set de Déu en infants i joves **P 27**

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Memòria obligada i obligatòria

En el moment de la seva elecció com a Bisbe de Roma i Successor de Pere, el papa Francesc va escoltar d'un cardenal amic aquest humil suggeriment que el va portar a elegir el nom del pobre d'Assís: «No t'oblidis dels pobres!» Aquest és un pensament ben arrelat en la mentalitat dels primers cristians com ho demostra el que Pau diu a la comunitat de Galàcia: «Només ens van demanar que ens recordéssim dels seus pobres, cosa que he procurat fer amb tot l'interès» (Ga 2,10). El pitjor que ens pot passar és que ens acostumen a no pensar-hi.

La insensibilitat social ens porta a crear un món fictici que oblida la realitat, i la realitat és dura, la que sabem perquè interessa que la coneguem, i la que no sabem perquè interessa massa que la ignorem. Un món d'interessos econòmics i de poder maneja els fils d'una informació que diu només el que li interessa. Al món hi ha drames humans oblidats que no interessen perquè no se'n pot treure cap benefici econòmic. Quan el papa Francesc ens diu que vol una Església pobra entre els pobres, ens està demanant amb urgència una presència real, efectiva i afectiva que porti a una transformació d'aquelles persones i entitats que poden ajudar a superar aquesta crisi inacabable. Aquesta Església, la nostra, juntament amb molts homes i dones de bona voluntat, és la que treballa a favor dels immigrants i vol rebre els refugiats que estan demanant acollida en el moment en què són expulsats de les nostres fronteres. A la generositat de l'oferta se li impedeix respondre al clam angoixós de la demanda.

El pobre, per servir-lo, primer ha de ser estimat, reconegut en la seva dignitat, ja que és a ell que Déu atorga la seva primera misericòrdia. Cal intensificar la pregària perquè els cors endurits dels qui tenen la responsabilitat de les decisions sobre els qui fugen de la fam, de la violència i de la injustícia, s'ablaneixin i siguin capaços de crear i afavorir l'acollida i la integració dels qui tenen la mateixa dignitat que qualsevol de nosaltres.

«S'obren nous horitzons per a la com

Federico Lombardi, director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu

Ignasi Miranda

Parlar de Federico Lombardi és parlar de Ràdio Vaticana. Com ha estat la seva vida a la ràdio del Papa?

En aquests 25 anys, he treballat durant tres pontificats: gairebé la segona meitat del pontificat de Joan Pau II, tot el de Benet XVI i ara els primers anys del de Francesc. Ara la feina dels mitjans de comunicació de la Santa Seu, particularment la ràdio, és tant seguir l'activitat del Papa com fer una lectura apropiada de la realitat per a tota l'Església universal. Ràdio Vaticana es caracteritza per la multiplicitat de llengües i, per tant, per la dimensió internacional del seu servei. Intenta arribar a les diverses cultures i països del món i, en definitiva, presentar el missatge de l'Església, i del Papa en particular, de manera adaptada perquè sigui entès per cultures molt diferents, des d'Amèrica Llatina fins a la Xina, passant pel Pròxim Orient, utilitzant idiomes tan diferents com el xinès, el suahili, el vietnamita, a banda de les llengües europees més conegudes.

La ràdio és el mitjà que permet penetrar més en zones difícils per al cristianisme?

Portem dècades treballant per als països que no tenien llibertat religiosa, a l'Europa de l'Est o a l'Extrem Orient. Hem seguit fent-ho per als països asiàtics o del Pròxim Orient, on no hi ha prou llibertat religiosa. Intentem arribar als països de l'Àfrica on la tecnologia està poc implantada... En aquest cas cal treballar amb l'ona curta, al servei de persones que viuen soles i aïllades en barris perifèrics als països més dispersos. En definitiva, hem intentat viure amb un horitzó molt universal i, diguem-ne, sensible a les perifèries, avançant-nos a allò que sempre ha dit el papa Francesc quan parla d'una Església que mira cap a les perifèries i les situacions difícils del món.

Hi ha sempre una línia de continuïtat en tot aquest treball?

Aquesta és la missió que nosaltres tirem endavant i que continua sent la mateixa encara que els papes canviïn. Després, naturalment, hi ha també esdeveniments concrets que ens desafien i, ara pel que jo també he pogut viure en aquests 25 anys molt intensament, el gran canvi de la tecnologia en la comunicació porta igualment a una modificació dels instruments i les maneres de comunicar, de les possibilitats d'arribar als diversos oients i, en definitiva, passar de la comunicació exclusivament o principalment en àudio, la tradicional de Ràdio Vaticana, a la multimèdia. Hem desenvolupat, amb el pas del temps, la comunicació dels textos escrits, a través d'internet, i els hem enriquit amb fotografies i vídeos. Per tant, hem entrat durant aquests 25 anys en la dimensió multimèdiàtica, en la convergència digital. I això ara ha de fer passos endavant de futur amb la creació de la Secretaria per a la Comunicació, on també ha quedat integrada Ràdio Vaticana. S'obren no-

Federico Lombardi.

EL JESUÏTA Federico Lombardi té 73 anys. El 1991 va ser nomenat director de Ràdio Vaticana i, el 2005, director general. El 2001 va ser nomenat director general del Centre Televisiu Vaticà, càrrec que va ocupar fins al 2013, quan va ser substituït per Dario Edoardo Viganò. L'11 de juliol del 2006 el papa Benet XVI el va nomenar director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, en substitució de Joaquín Navarro-Valls, que havia ocupat el càrrec durant 22 anys. El nomenament de Lombardi a l'Oficina de Premsa de la Santa Seu va servir per unir les direccions de la Ràdio i la Televisió vaticanes, una situació que es manté. Durant aquests gairebé 10 anys, el jesuïta portaveu i director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu ha anat veient consolidada la confiança del Papa, primer de Benet XVI i ara de Francesc, també jesuïta. El 29 de febrer passat, Lombardi va deixar la direcció de Ràdio Vaticana i tota la cadena pontifícia, després de 25 anys al seu servei. Continuarà, això sí, com a portaveu de la Santa Seu i director de l'Oficina de Premsa després d'una dècada en què ha viscut moments importants i positius i situacions també complicades dins l'estructura comunicativa de la Santa Seu.

ves possibilitats i nous horitzons per a la comunicació.

Tres anys de pontificat de Francesc

Francesc ha fet importants declaracions en entrevistes als mitjans de comunicació. Com ha estat i com és el Papa comunicador?

El Sant Pare és un comunicador natural i espontani, té una extrema llibertat espiritual i d'expressió. A més, té una proximitat a la gent que es manifesta tant en els gestos com en la manera de parlar. La gran experiència de caire pastoral com a arquebisbe d'una gran ciutat li dona la capacitat d'adreçar-se als fidels amb un llenguatge directe i concret. També li agrada dialogar amb els joves, els sacerdots o els religiosos i les religioses. D'altra banda, és interessant el fet que no coneix gaires llengües. Òbviament, és perfectament

fluid en castellà o en italià, però no està preparat per parlar espontàniament en altres llengües com l'anglès o el francès, si bé llegeix perfectament els discursos durant els seus viatges. I no obstant aquesta dificultat, la seva expressivitat li ha permès dialogar amb els joves o amb els sacerdots de la manera més espontània, amb gran èxit i eficàcia. Això demostra que la comunicació no es fa només amb la manera de parlar, sinó també de ser, de manifestar-se, d'expressar-se amb el rostre, amb els gestos i d'altres maneres. En aquest sentit, Francesc té grans qualitats, que no s'han practicat amb un estudi sobre la taula, sinó que són expressions totalment naturals i espontànies.

Què destacaria de la relació de Francesc amb els mitjans de comunicació?

La dimensió del papa Francesc en les entrevistes i en el diàleg amb els

periodistes o comunicadors ha estat com un descobriment. Abans a l'Argentina no volia gaire relacions intenses o entrevistes llargues amb els representants de la premsa o les televisions. En canvi, ara, la dimensió comunicativa s'ha manifestat com una realitat especialment eficaç. Són característiques les llargues converses amb els periodistes durant els viatges intercontinentals. Sempre ha volgut que es produïssin a la tornada, és a dir, un cop el viatge ja s'ha completat i els missatges que volia transmetre al país que visitava ja s'han donat. Aleshores, ha estat disponible per a una reflexió i una trobada amb la premsa internacional present al vol. I aquestes llargues entrevistes s'han convertit, d'alguna manera, en uns «clàssics»

d'aquest pontificat, no només per la durada, sinó també per l'espontaneïtat que les caracteritza. Han durat almenys una hora cada vegada. I el Papa no ha posat mai cap límit a les preguntes que se li plantejaven. Compta amb una simpatia i una estima per part del món de la comunicació que són gairebé úniques en el món d'avui.

Aquesta és la força del papa Francesc?

Sí. Es manifesta amb un llenguatge molt obert i disponible. És característic del seu pontificat el fet de tenir un encontre no formal amb els interlocutors, una disponibilitat a dialogar. D'alguna manera, és expressió de com viu el seu servei: com un estar en camí amb l'Església i amb la humanitat, dins el món i en el temps en què vivim. Estar en camí sota la mirada del Senyor i inspirant-se en l'Evangeli, però alhora sense tenir, davant nostre, una claredat o programació de quin serà el nostre futur. Es tracta de caminar buscant junts la voluntat de Déu, el bé comú i el millor per a tothom i, segons les responsabilitats que cadascú té. Però és un caminar ajudant-se també amb el diàleg. El Papa parla de sinodalitat, que vol dir precisament «caminar junts». És per això que també ha renovat el mètode del Sínode dels Bisbes, per fer notar que ell és en camí, al costat dels bisbes, en la tasca de buscar orientacions adaptades i necessàries per a les comunitats de l'Església en els temps actuals.

Aquest diàleg ha superat totes les fronteres dins i fora de l'Església?

Hi ha un diàleg, un estar en camí, una escolta i una lliure interlocució amb les persones, no només dins l'Església, sinó també fora. Això reflecteix la seva

unicació»

capacitat de dialogar amb persones laiques, no creients, però alhora sensibles a la recerca del bé per a la humanitat d'avui. Tot plegat ha colpit i ha ajudat a entendre que és una persona no pas tancada en l'interior d'una Església a la defensiva i enrocada en les seves posicions, sinó que és el guia d'una Església en camí que està disponible i desitjosa d'entrar en una relació positiva amb totes les persones de bona voluntat per al bé de la humanitat. Per tant, les entrevistes o els diàlegs que ha tingut amb representants de la premsa internacional o del món de la cultura fora de l'àmbit eclesial han estat exteriorment expressió d'aquesta actitud.

Quin balanç fa d'aquests tres anys del pontificat de Francesc, amb tantes fites i fruits visibles?

Hi ha molts moments significatius d'aquest pontificat, que fins ara ha estat veritablement molt dens pel que fa a esdeveniments, entre ells els Sínodes de Bisbes, la publicació de l'encíclica *Laudato Si*, els intensos viatges apostòlics... Hi ha un aspecte que m'impresiona. És la continuïtat del missatge essencial que el Papa transmet des del primer dia del pontificat. És l'amor misericordiós de Déu per a tothom. Ha expressat amb paraules i gestos des del primer moment del pontificat el fet que tots nosaltres som cridats a anunciar, com a Església, un Déu que ens estima, que està disposat a perdonar-nos, que vol el bé de totes les seves creatures. Ho ha dit de totes les maneres: amb accions, amb paraules i concretament amb el Jubileu de la Misericòrdia.

Aquest Any Sant és la culminació de tot aquest estil?

Sí, perquè té una característica pròpia. Per exemple, les portes de la misericòrdia no es troben només a les basíliques romanes, sinó a tot el món, i aquesta és la qüestió principal que ell té per fer i dir com a Papa i cristià. És especialment significatiu, i ell ha aconseguit comunicar-ho al món d'avui, donar una visió de l'Església com el servei de l'amor i del bé de tothom, en lloc d'una Església que proclama consignes negatives o que està ancorada en el passat. En això, certament ha aconseguit donar una imatge molt positiva de la missió de l'Església en el món. D'altra banda, amb tots els viatges que ha fet arreu del món i amb els seus documents, el Papa ha crescut com a autoritat moral orientadora de la humanitat d'avui. En altres paraules, la credibilitat amb què ha parlat en seus internacionals transmet una persona a la qual el món d'avui i els diversos pobles miren amb atenció i amb esperança. És una autoritat creïble que té una paraula per dir nova, original i encoratjadora d'esperança per a un món que sovint es veu desorientat, amb por de la Tercera Guerra Mundial per etapes de la qual el Papa parla, de les diverses manifestacions de violència i terrorisme, etc. El Papa és, doncs, la persona que sap transmetre una paraula creïble i orientadora per al món d'avui.

L'entrevista es va fer des de Ràdio Vaticana en connexió directa amb Ràdio Estel.

La missió del portaveu

Com resumiria la missió més important d'un portaveu de la Santa Seu?

És un servei a la missió del Sant Pare. El Sant Pare es defineix com «el servidor dels servidors de Déu». Per tant, el Papa fa un gran servei a la humanitat d'avui, orientant-la cap al bé, encoratjant-la en els moments de dificultat. Les seves paraules són sempre absolutament precioses per al bé de l'Església i de les germanes i els germans que tenim al món d'avui. El director de la Sala de Premsa —o portaveu, si se li'n vol dir així— és un servidor d'aquest servei del Papa. És a dir, intenta ajudar a entendre i a conèixer les paraules i gestos que el Papa fa per al bé de tothom. En definitiva, no hi ha res de nou que s'hagi inventat per part del portaveu. Es tracta simplement d'ajudar els nostres companys, especialment els qui treballen en el món de la comunicació, a comprendre bé, a tenir a la seva disposició, amb prou temps, els textos, a entendre'ls bé, a poder seguir de prop allò que el Papa fa per tal de difondre les seves paraules i gestos. Breument caldria dir que els comunicadors col·laboren amb la missió del Papa, i el director de la Sala de Premsa és un col·laborador que té un encàrrec particular, perquè ajuda tots els comunicadors a fer bé aquest servei.

«El Papa és un comunicador natural i espontani, té una extrema llibertat espiritual i d'expressió»

«El moment de la renúncia el vaig viure amb gran sintonia amb el papa Benet XVI»

Per què no li agrada el terme «portaveu»?

És una manera no gaire exacta de definir-me, perquè el Papa parla per ell mateix, i no necessita ningú que parli per ell. Jo, d'alguna manera, ajudo a conèixer millor, a aprofundir i a interpretar les paraules del Papa, però Francesc no necessitaria de fet cap portaveu, perquè és ell qui parla mentre tothom escolta.

Joaquín Navarro-Valls va fer en

Amb el papa Francesc.

22 anys un treball impressionant.

Certament! Navarro és un mestre, una persona que veritablement ha marcat una època en el servei de la Sala de Premsa. El servei de Navarro-Valls s'identifica pràcticament amb tot el pontificat de Joan Pau II. Sabem que és un pontificat que ha tingut una importància fonamental en la història de l'Església i de la humanitat, perquè ha acompanyat grandíssimes evolucions, com és el cas de la caiguda del comunisme. Navarro-Valls ha estat el fidel intèrpret i el col·laborador de Joan Pau II en la comunicació dels seus missatges. El seu ha estat un paper absolutament important en la història recent de l'Església i del món.

Com va viure la renúncia de Benet XVI?

Les persones que han seguit els meus 10 anys de director de l'Oficina de Premsa solen considerar que el moment més important del meu servei va ser el de la renúncia de Benet XVI i la preparació per al conclave en què va ser elegit Francesc, és a dir, el pas entre els dos últims pontificats, que va tenir aspectes totalment nous també en la història de l'Església, perquè la renúncia d'un Papa no s'havia produït des de feia segles. Efectivament aquest ha estat un moment especialment significatiu del meu servei i, per mi, viscut espiritualment amb serenor. Em sentia molt proper a l'esperit i als motius de la decisió de Benet XVI. És un moment que no em va alterar excessivament, sinó que el vaig viure amb gran sintonia amb el papa Benet XVI. Ha estat certament un dels aspectes més importants de la meua vida fins ara, sobretot en el servei de la Sala de Premsa, però també acompanyant tots els nostres companys de cara a preparar-se, en aquell període, per a l'elecció d'un successor, com també a conèixer-lo en l'inici del nou pontificat.

D'aquests 10 anys, quins moments difícils destacaria?

Recordo temps difícils viscuts en el pontificat de Benet XVI: el Cas Williamson, Vatileaks o el procés obert al majordom Paolo Gabriele... Tots són moments complicats, però també viscuts amb transparència i serenor. He viscut també tot el temps del compromís de Benet XVI a l'hora d'afrontar i gestionar, de la manera més correcta, la qüestió dels abusos sexuals, amb les noves normes que ell va donar, les trobades amb les víctimes... És una època molt comprometedora, però crucial, per al creixement en l'actitud correcta de l'Església davant d'aquests fets gravíssims i per ajudar tots junts l'Església a trobar la manera de reaccionar justament, amb una conversió, amb una purificació, amb un compromís molt positiu de cara a assolir la prevenció i la protecció del menor. Aquest és un tema que he sentit i he viscut molt intensament i en el qual he intentat col·laborar de manera particular, amb una comunicació correcta, lleial i transparent.

Tindrem pare Lombardi de portaveu per molts anys?

Això depèn del Papa. Jo penso que, per la meua edat, no hauré de fer un servei de gaires més anys. Però estic a disposició del Papa mentre consideri que sóc útil. Jo certament no faig cap pas enrere, però si hi ha algú que pot fer-ho millor, no tinc cap problema de cedir-li el lloc.

Pelegrinatges 2016

XIPRE

Monàstic

TERRA SANTA

Israel al complet

ALEMANYA

De Baviera a Berlín

NORUEGA

La ruta de Nidaros

www.clubmes.cat

ETIÒPIA

Del 9 al 18 d'agost

INDIA catòlica

(Santuàris de Goa i Kerala)

Tirol, Baviera i Trentino

Del 20 de setembre al 4 d'octubre

JAPÓ

SETEMBRE 20 - 27: **Bretanya i Normandia**

OCTUBRE 7 - 16: **Geòrgia**
"la festa de la túnica sagrada"

OCTUBRE 17 - 28: Expedició cultural a **Guatemala**
Els colors d'Amèrica

NOVEMBRE 7 - 17: **Iran**, la Pèrsia bíblica

DESEMBRE 4 - 8: Pessebres a **Nàpols**

Francesc vol «apòstols de misericòrdia»

Recorda sant Joan Pau II quan fa onze anys de la seva mort

AICA

Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va celebrar el segon diumenge de Pasqua la missa en la festa de la Divina Misericòrdia, després de la solemne vetlla de pregària del primer dissabte d'abril, on també es va recordar sant Joan Pau II, el dia que feia onze anys de la seva mort. A la plaça de Sant Pere, el Pontífex va explicar en l'homilia que «ser apòstols de misericòrdia vol dir tocar i acaronar les nafres de Jesús, presents també avui en el cor i en l'ànima de molts germans i germanes seus».

«L'Evangeli és el llibre de la misericòrdia de Déu, per llegir i rellegir, perquè tot el que Jesús ha dit i fet és expressió de la misericòrdia del Pare», va subratllar Francesc, i va afegir que aquest text sagrat continua sent un llibre obert, en què es continuen escrivint els signes dels deixebles de Crist, gestos concrets d'amor, que són el millor testimoni de la misericòrdia. D'aquí la seva exhortació a ser «escriptors vius de l'Evangeli, portadors de la Bona Notícia a tot home i dona d'avui».

En celebrar el Jubileu de les persones que s'adhereixen a l'espiritualitat de la Divina Misericòrdia, el Papa va explicar que «tota malaltia pot trobar en la misericòrdia de Déu una ajuda eficaç». Segons el Bisbe de Roma, «la seva misericòrdia no es queda lluny: desitja sortir a trobar totes les pobres i alliberar tantes formes d'esclavitud que afligeixen el nostre món». El Papa va indicar que «tots estem cridats a ser escriptors vius de l'Evangeli, portadors de la Bona Notícia a tot home i dona d'avui», i que «el camí que el Senyor ressuscitat ens indica és d'una sola via, va en una sola direcció: sortir de nosaltres mateixos, per donar testimoni de la força guaridora de l'amor que ens ha conquerit».

El dissabte 2 d'abril el papa Francesc va celebrar una vetlla de pregària amb els fidels devots de l'espiritualitat de la Divina Misericòrdia, una celebració instituïda per Joan Pau II. En el sermó d'aquesta vetlla, Francesc va convidar els fidels a convertir-se «en instruments de la seva misericòrdia que se'ns mostra com a proximitat i tendresa, però en virtut d'això també com a compassió i comunicació, com a consolació i perdó». «Qui més la rep, més cridat està a oferir-la, a comunicar-la; no es pot tenir amagada ni retinguda per a un mateix», va afegir.

«La misericòrdia surt a buscar l'ovella perduda i quan la troba manifesta una alegria contagiosa. La misericòrdia sap mirar els ulls de cada persona; cadascuna és preciosa per a ella, perquè cadascuna és única.» Francesc va subratllar que «una fe sense misericòrdia només és una idea,

és ideologia i no és fe». I va aprofitar per llançar una proposta: «Que bonic que seria que, com un record, com un monument a aquest Any de la Misericòrdia a cada diòcesi s'hi fes una obra, un centre d'ajuda que falti: una escola, un hospital, una residència de gent gran, una casa de recuperació de drogoaddictes... parlem amb els nostres bisbes d'aquesta possibilitat.»

La vetlla es va desenvolupar entre cants, pregàries i lectures; entre elles un escrit del Papa polonès va precedir la missa dedicada a l'espiritualitat de la Divina Misericòrdia, una devoció que va començar la santa també

FRANCESC
«L'Evangeli és el llibre de la misericòrdia de Déu, per llegir i rellegir, perquè tot el que Jesús ha dit i fet és expressió de la misericòrdia del Pare»

polonesa Faustina Kowalska, canonitzada per Karol Wojtyła l'any 2000.

D'altra banda, el Pontífex va anunciar l'organització d'una col·lecta especial a totes les esglésies catòliques d'Europa el diumenge 24 d'abril, per destinar com a ajuda humanitària per als que viuen «el drama de les conseqüències de la violència a Ucraïna (...). Un gest de caritat que a més d'alleujar els patiments materials, vol expressar la meua proximitat i solidaritat i la de tota l'Església a Ucraïna». I va fer una nova crida perquè això pugui ajudar a promoure «la pau i el respecte del dret en aquesta terra que tant ha patit»

Església en sortida

La nostra Església dels altres

Fa uns dies —Dijous Sant— el papa Francesc rentava els peus a onze refugiats de diferents religions durant la missa en un centre d'acollida als afores de Roma. Tres musulmans, un hindú, tres cristianes coptes d'Eritrea, quatre joves catòlics de Nigèria i una italiana voluntària d'aquell centre.

Aquest gest anava carregat d'Evangeli i no va ser, de cap manera, fortuït. El Papa es feia servidor d'ells acollint també les seves històries personals. Durant la missa els va dir: «Vosaltres, nosaltres, tots junts tenim diverses religions, diverses cultures, però som fills d'un mateix Pare; germans.» Em recordava el que em deia el pare claretà Antoni Fradera que porta uns anys vivint al Japó: «He arribat a la conclusió que la gent a tot arreu és igual: tenen el seu cor.»

I m'és inevitable pensar en els refugiats i immigrants, els que tenim a les portes d'Europa (de casa nostra) picant a la porta dia rere dia i que el papa Francesc ja

convidava a acollir el mes de setembre i que ni l'experiència del Nadal sabent-se Josep picant a les cases perquè Maria pogués infantar Jesús, ni l'experiència de la Quaresma amb la dura itinerància d'un desert, sembla que hagin estovat cap cor.

«L'Església en sortida» que dóna nom a aquest petit racó; és sortida cap a l'altre. I el refugiament és l'altre, és el que voreja la nostra frontera, d'allò conegut, és pura perifèria que ens amenaça en irrompre en la nostra realitat segura i estable, confortable. L'altre és el proïsme al qui hauríem d'acollir, d'estimar i al qui alhora temem. I el temem perquè l'aparició de l'altre sempre comporta riscos; igual que el risc que comporta estimar de debò.

Deia E. Lévinas que l'altre és un absolut, un misteri que només es pot viure des de l'experiència. I aquesta és l'experiència de la nostra religió, de la nostra Església: la nostra Església dels altres.

Jordi
Sánchez
Torrents

Barcelona

Misericòrdia, cor de Jesús i santa Teresina de

El congrés celebrat a Barcelona va comptar amb la presència de les relíquies de la santa

A l'esquerra l'urna amb les relíquies de santa Teresina i a la dreta la dels seus pares.

Joan Piñol

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Des que el papa Francesc va convocar l'Any Jubilar, s'han celebrat un munt d'actes per tot el món tot posant èmfasi en la misericòrdia. Ara bé, el Congrés Cor Iesu Vultus Misericordiae («Cor de Jesús, Rostre de la Misericòrdia») tenia una particularitat: la presència de les relíquies de santa Teresina de l'Infant Jesús i dels seus pares, canonitzats l'octubre passat. «Tot el camí espiritual de santa Teresina se centra en l'ofrena a l'amor misericordiós de Jesús, és l'eix vertebrador de la seva experiència religiosa», explica el doctor en Filosofia Enrique Martínez, coordinador del Congrés.

Tot i que no és la primera vegada que la Fundació Balmesiana i la Schola Cordis Iesu organitzen un congrés (l'anterior va ser l'any 2007) aquesta vegada ha pres un caire especial enmig de l'Any Sant i, en concret, per la celebració del diumenge de la Divina Misericòrdia. En efecte, el congrés va tenir com a colofó la celebració de l'eucaristia al temple del Tibidabo, un dels quatre temples jubilaris a Barcelona, el diumenge segon de Pasqua, presidida per l'arquebisbe Omella. El congrés va començar el dijous 31 de març amb el testimoni de superació i conversió de Tim Guénard, un home que va ser abandonat per la seva mare i maltractat pel seu pare i ara ajuda nens en situació de marginació. Amb 400 assistents, el testimoni va donar el tret de sortida d'un congrés molt variat, amb activitats espirituals i més pie-

toses juntament amb testimonis i una jornada acadèmica. «Vam prendre la decisió que el Congrés no havia de ser només per a teòlegs i estudiosos, i gràcies a les activitats més espirituals i a la presència de les relíquies vam arribar a molta més gent», resumeix Martínez.

L'acte acadèmic del dissabte va comptar amb les intervencions de diversos filòsofs i teòlegs que van reflexionar sobre la misericòrdia i la vida de santa Teresina. La conferència del pare carmelita descalç François-Marie Lethel va ser especialment elogiada. Aquest professor de teologia a Roma, que el 2011 va predicar els exercicis espirituals a la Cúria, va centrar-se en l'espiritualitat de santa Teresina i el seu carisma carmelita.

No deixa de sorprendre que la «petita flor», una monja de clausura morta amb només 24 anys, continuï despertant l'admiració dels creients i el seu camí espiritual segueixi sent un puntal segur per a molts. El pas de les seves relíquies per Catalunya ha servit perquè molts la descobreixin per primer cop. Des que van arribar el 28 de març, els dos cofres que guarden les restes òssies de santa Teresina i dels seus pares van visitar diversos temples i, sobretot, convents de les Carmelites Descalces. Seguint les petjades de santa Teresina, que amb només 15 anys va ingressar a les carmelites, les seves actuals companyes catalanes no han perdut l'ocasió de venerar-la. Al convent de Tiana va tenir lloc el dimecres 30 de març una vetlla molt especial amb les relíquies organitzada per la Delegació de Joventut de Barcelona.

La connexió entre la Balmesiana i

 Hem perdut
L'OREMUS?

Presentació del documental sobre la classe de Religió

Dimecres 13 d'abril a les 19h

Seminari Conciliar de Barcelona

(c/ Diputació 231)

L'acte serà presidit per:

Mons. Jaume Pujol, Arquebisbe de Tarragona i

President del Secretariat Interdiocesà per a l'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC)

També hi intervindran:

Sr. Arturo Méndiz, productor del documental i guanyador de dos premis Goya (2012 i 2016)

Sr. Antoni Comas, President de la Federació de Cristians de Catalunya

www.oremus.cat

Amb el suport de

Lisieux

i les dels seus pares

ENRIQUE MARTÍNEZ
«Tot el camí espiritual de santa Teresina se centra en l'ofrena a l'amor misericordiós de Jesús, és l'eix vertebrador de la seva experiència religiosa»

santa Teresina ve de Lluny. Va ser aquesta Fundació l'encarregada de publicar en català l'obra mestra de l'espiritualitat de la santa: *Història d'una ànima*, a principis del segle XX. L'any 2003 les relíquies van recórrer Espanya i també van visitar la seu de la Balmesiana. Aquest cop també s'hi ha afegit una urna amb les relíquies dels pares de santa Teresina, canonitzats pel papa Francesc en ple Sínode de la Família per ressaltar la santedat en el matrimoni. El coordinador, Enrique Martínez, afegeix: «L'home és de naturalesa sensible, necessitem veure i tocar, portar les relíquies era la manera de fer visible la intercessió de santa Teresina i dels seus pares i així arribar més fàcilment al cor dels fidels.»

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va presidir una hora santa i una eucaristia amb les relíquies a la Basílica de la Mercè.

Els joves porten la Misericòrdia al carrer

Els joves de la parròquia es van desplegar a la plaça Espanya per portar la misericòrdia de Jesús als transeünts.

La parròquia de la Medalla Miraculosa, situada a l'esquerra de l'Eixample, també va voler celebrar de manera especial el diumenge de la Divina Misericòrdia. Al matí del dissabte 2 d'abril un grup de joves i onze sacerdots diocesans van desplegar-se per la plaça Espanya per portar la Misericòrdia de Jesús a tothom que passava. Amb unes dessuadores vermelles on es llegeix «He is Risen» (Ell ha ressuscitat) repartien octavetes que convidaven els transeünts a confessar-se. A la tarda, van poder gaudir del testimoni de Tim Guénard, que també va estar al Congrés de la Balmesiana, i més de 200 persones van assistir a la seva conferència. Amb aquestes i d'altres activitats els joves de la parròquia van sortir al carrer per acostar-se a més gent, evangelitzar i emfasitzar la importància de la Misericòrdia amb obres concretes. Els infants de l'esplai Bon Recer, vinculat a la parròquia, també van participar en les activitats.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Tarraconense

«Intensifiquem la solidaritat i l'hospitalitat»

Els bisbes de Catalunya insten a l'acollida dels refugiats

Els bisbes de Catalunya volem expressar la nostra solidaritat amb els milions de persones que han hagut de fugir de diferents països del Pròxim Orient, Àsia i Àfrica a conseqüència dels terribles conflictes armats i de les persecucions. També amb els milions de persones que arreu del món es veuen abocades a emigrar a causa de la pobresa.

En els seus desplaçaments, els refugiats i emigrants pateixen sovint situacions extremadament precàries, abusos per part d'organitzacions que trafiquen amb les persones i, de vegades, també rebuig social i tracte inadequat per part d'algunes autoritats. No podem oblidar que són milers, molts d'ells infants, els qui han perdut tràgicament la vida creuant la Mediterrània per arribar a Europa. Per tot això, els bisbes preguem Déu amb esperança, per tal que tots els emigrants i refugiats siguin protegits i tractats d'acord amb la dignitat que mereix tota persona.

Malauradament, ens dol profundament constatar que algunes polítiques desenvolupades pels governs d'Europa i l'actitud d'una part de les poblacions europees no s'estan mostrant a l'alçada de la seva obligació legal i moral de protegir i acollir tots els refugiats, la qual cosa provoca encara majors sofriments.

Amb tot, cal lloar i agrair els gestos i esforços de solidaritat de bona part de la ciutadania i d'organitzacions no governamentals que s'han multiplicat arreu. També a Catalunya hem vist que són moltes les persones i organitzacions que s'han mobilitzat en iniciatives de salvament, assistència humanitària i sensibilització social. Les institucions

Camp de refugiats grec d'Idomeni, a la frontera amb Macedònia.

públiques i entitats socials s'han preparat per a l'acollida i integració de refugiats al nostre país. Els bisbes donem suport i encoratgem totes aquestes accions. Les nostres diòcesis, a través de Càritas i altres entitats catòliques, han ofert des del primer moment diversos equipaments i recursos per a l'acollida i, de fet, fa temps que atenen refugiats i ajuden a sensibilitzar l'opinió pública.

Els cristians no ens hem de cansar d'insistir que els refugiats i els emigrants han de ser tractats com a germans, respectant sempre la seva dignitat humana. Hem de fer nostre el seu sofriment i superar la temptació de la indiferència. És el desig, tantes vegades expressat, de veure una Europa unida i cohesionada, compartint els valors democràtics que defineixen

la seva identitat. El papa Francesc ha mostrat reiteradament la seva preocupació per aquesta problemàtica, amb múltiples gestos i paraules de denúncia i de solidaritat.

Per tot això, els bisbes de Catalunya volem fer una crida a la societat catalana a continuar mobilitzant-se i a treballar en favor de l'acollida i integració dels refugiats i també de tots aquells que, per raons econòmiques o altres dificultats, arriben al nostre país amb el desig de poder emprendre una vida millor. I oferim de nou la màxima col·laboració de l'Església per fer-ho possible.

Així mateix, convidem la ciutadania i les institucions a incidir sobre la comunitat internacional per tal que es garanteixi l'acollida i protecció de la

vida i els drets humans de tots els emigrants i refugiats. És necessari i urgent que s'afrontin seriosament les causes d'aquesta dura realitat, posant fi als greus conflictes armats, a la inseguretat i la pobresa que provoquen la sortida de milions de persones dels seus països d'origen.

Finalment, ens volem adreçar a les comunitats cristianes, per demanar-los que intensifiquin la pregària i els esforços concrets de solidaritat i hospitalitat davant de tots els immigrants i refugiats que arriben al nostre país. El papa Francesc, en aquest Any Sant de la Misericòrdia, ens convida a «desvetllar la nostra consciència, molts cops adormida davant el drama de la pobresa, i d'entrar encara més en el cor de l'Evangelí» (MV 15).

Girona

Càritas diocesana celebra mig segle de servei

Víctor Gay / Girona

El més recent «espectacle» que ha omplert l'Auditori de Girona correspon a la celebració del cinquantenari de Càritas diocesana. Una part del públic havia de seguir l'acte des del vestíbul, i era d'allò més variat: joves de procedències ètniques molt diverses, autoritats civils, voluntaris que han fet possible que el llegat del bisbe Narcís Jubany esdevingués una realitat social, un testimoni de l'Església que és a Girona i una via d'integració de persones i famílies.

L'acollida i benvinguda va anar a càrrec de l'actual director de Càritas diocesana, l'olotí Ramon Barneda, que assenyala que «l'acció social no seria possible sense tots els que treballem enxarxats contra l'exclusió social i amb una voluntat comuna d'acompa-

nyar i acollir els que ho estan passant malament, de treballar per eradicar la pobresa i ajudar els més vulnerables a no perdre la dignitat».

També va apuntar un altre aniversari: els deu anys d'Ecosol Empresa d'Inserció, que igualment ha ajudat dotzenes de persones a formar-se des del taller de muntatge de bicicletes, els equips de neteja i d'educadors.

Seguidament presentà el testimoni, en forma de diàleg, de les tres primeres treballadores socials al servei de Càritas diocesana: Rosa Maria Font, Pilar Gisbert i Neus Fort, que més enllà de fer memòria de les seves pròpies experiències i vivències, arribarien a la conclusió que si qualsevol iniciativa social la portem a terme tots junts, «podem canviar el món».

Un altre moment emotiu de l'acte

Angel Almazan

Durant l'acte els assistents van mostrar solidaritat amb Síria.

del cinquantenari, va ser la transmissió del missatge de felicitació a Càritas diocesana de Girona de monsenyor Antoine Audo, bisbe d'Alep. Mentre es transmetia el missatge a l'escenari es va desplegar una gran pancarta de solidaritat amb els cristians sirians i de tot el Pròxim Orient.

Van cloure l'acte el bisbe de Girona i el tinent d'alcalde Eduard Berlosó. El prelat va agrair en nom de l'Església diocesana la feina portada a terme per

tantes persones que de forma generosa han ofert temps, consells, suport econòmic i de coneixements en els diferents serveis i activitats de Càritas.

En el mateix sentit es va manifestar el representant municipal que destacà com malgrat que Càritas és una institució confessional catòlica, mai no ha discriminat ningú per les seves creences religioses, ajudant a oferir una realitat que honora tots els gironins de la ciutat i les comarques.

Tarragona

Mor el pare Tulla, prior de Poblet durant 36 anys

L'enterrament va tenir lloc el Dissabte Sant

Joan Boronat
Poblet

El pare Francesc Tulla i Pujol va morir el divendres 25 de març —Divendres Sant— als 87 anys. Feia 67 anys que era monjo cistercenc a Poblet, monestir del qual va ser prior, del 1971 al 2007.

El seu enterrament va tenir lloc el Dissabte Sant al matí oficiat per l'abat de la Comunitat, el pare Octavi Vilà, i dilluns de Pasqua es va celebrar la missa exequial.

El pare Francesc Tulla va néixer al santuari de Sant Magí de la Brufaganya (Conca de Barberà) el 28 de setembre del 1928, lloc d'on els seus pares eren els custodis.

Va ingressar al monestir de Poblet el 19 d'agost del 1947 (festivitat de Sant Magí). El 4 d'octubre del 1953 va ser ordenat sacerdot a Poblet pel bisbe de Girona, Josep Cartañá, i el 1955 l'abat Edmon Garreta el va nomenar sotsprior. L'any 1971, el nou abat, Maur Esteva, el va nomenar prior, càrrec que va exercir fins al 2007, sota l'abadiat del pare Josep Alegre, en què va ser substituït pel pare Lluç Torcal.

Des del monestir de Poblet destaquen que el pare Tulla «era un home de tracte afable i delicat, fins i tot afectuós, de conversa agradable».

Processó prèvia al funeral del P. Tulla. / Joan López - la Conca Diari.cat

Francesc Tulla.

Molt eficaç en les gestions pràctiques que comportava la vida del monestir i la seva relació amb el món exterior, es va esmerçar també, fins als darrers temps, en els diversos serveis comunitaris amb eficiència i discreció, servint

a taula, llegint al refectori, ajudant a la bugaderia, o fent les neteges setmanals del dissabte. Va tenir també l'ofici

de cantor, de mestre de litúrgia i va col·laborar durant molts anys en la gestió dels afers relacionats amb la Germandat de Poblet, a més de fer classes al noviciat sobre Dret Canònic i els documents legislatius de l'orde.

Ha estat un dels monjos que més anys ha viscut al monestir de Santa Maria de Poblet.

Fra Rafel Barrué, nou prior

Barrué, pregoner de Setmana Santa a Vila-real

J.B. / Poblet

El nou abat de Poblet, P. Octavi Vilà, ha nomenat prior de l'abadia fra Rafel Barrué en substitució del P. Lluç Torcal, que com es recordarà ha estat recentment nomenat procurador general de l'orde cistercenc, per bé que aquest continuarà com a responsable del Projecte Cosmos que s'està desenvolupant al cenobi pobletà.

Fra Rafel Barrué és nascut a Vila-real (la Plana Baixa) el 1966. És llicenciat en Belles Arts (1992) per la Facultat de Belles Arts de Sant Carles de la Universitat Politècnica

de València. Va entrar al monestir cistercenc l'any 2000 i l'11 de juliol del 2005 va fer la professió monàstica solemne. El 2009 es va llicenciar en Teologia Fonamental a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i va ser ordenat sacerdot el 2010. Barrué s'ocupava actualment de la formació dels novicis i juniors de Poblet i de l'atenció als hostes. Com a monjo no ha abandonat la seva vocació artística. Té una àmplia obra pictòrica que ha exposat a diverses ciutats del País Valencià i de les Illes. Aquest any ha estat pregoner de Setmana Santa al seu poble natal.

La seva empresa de neteja s'adapta a les necessitats de la seva escola?

Més de 30 escoles ja confien en nosaltres

Perquè ens adaptem a les seves necessitats, compartim els seus valors i som especialistes en la neteja d'escoles. Truqui'ns al 902 010 977 i comprovi-ho.

la Auditoria GRATUÏTA

Li direm com optimitzar la despesa en neteja de la seva escola, sense renunciar a res.

Netejant, posem tots els sentits

Treballem per a la: **SAGRADA FAMÍLIA**

Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)

«L'Església no és propietat del clergat, l'Església és assemblea»

José Rui Teixeira presideix la comunitat de la capella de Fradelos, a Porto

Rosa María Jané Chueca

José Rui (Porto, 1974) és director pedagògic del Col·legi Luso-Francès de Porto. És professor de la Universitat Catòlica, on presideix el Consell Científic de la Càtedra Poesia i Transcendència. Presideix la comunitat de la capella de Fradelos, a Porto, de la qual forma part des del 1998. Coordina el projecte *Congaudeant*, una comunitat de pelegrins reunida al voltant de l'experiència del Camí de Santiago i col·labora en el Secretariat de la Pastoral de la Cultura de la diòcesi de Porto.

Quin és el perfil de la comunitat de Fradelos?

No es tracta d'una parròquia, sinó d'una capellania. La capella de Fradelos, situada al centre de Porto, va ser construïda al segle XIX. Acull una comunitat heterogènia, constituïda per un centenar de persones, de les quals poques viuen a prop de la capella. Amb una mitjana d'edat d'uns 40 anys, la majoria de les persones que integren la comunitat tenen formació acadèmica, també hi ha diversos neòfits.

Com va arribar a ser responsable d'una capella?

Sóc laic i sóc responsable per a la comunitat de la capella de Fradelos des del 2012, any en què el nostre sacerdot, Leonel Oliveira, a causa d'una malaltia, comença a absentar-se. Llavors, el bisbe de Porto em va demanar que assegurés les funcions pastorals i litúrgiques de la comunitat. El mes de novembre passat el pare Leonel va morir, als 81 anys. En aquest moment presideixo la comunitat. Sóc responsable de la pastoral, de la formació i de la litúrgia. Presideixo dominicalment la celebració de la Paraula i congrego els membres de la comunitat.

Des del Concili Vaticà II s'ha pres més consciència del paper dels laics en l'Església. Ha estat per necessitat davant de la disminució dels sacerdots o perquè realment hi ha un convenciment sobre el lloc que han d'ocupar?

No... per desgràcia no es tracta d'una conscienciació de la importància dels laics en la vida de l'Església. Tot i la necessitat imperiosa de trobar solucions per a la desproporció entre el nombre de comunitats i el nombre de sacerdots, no s'ha suscitat a l'Església una reflexió conseqüent. És com si visquéssim en un estat de negació. Estic convençut que la contribució important del diaconat permanent no és la solució al problema. I no crec que n'hi hagi prou de donar responsabilitats als laics d'un dia per l'altre... en els darrers vint anys no s'ha invertit prou en formació ni en compromisos de coresponsabilització. Independentment de la meua aptitud per a aquesta tasca realitzada els darrers anys, no crec que em confieixin cap comunitat si hi hagués preveres.

Actualment, els laics són alguna cosa més que simples col·laboradors del clergat o podem dir que sí que aporten l'experiència seglar del món i de la vida?

La realitat de l'Església a Portugal és que hi ha pocs laics que siguin més que simples col·laboradors del clergat...

«Passats 50 anys del Concili Vaticà II, continuem malalts de professionalisme del clergat i d'amateurisme dels laics»

lamentablement, són molts aquells que s'asseuen amb la condició d'espectadors en litúrgies invariablement mediocres. Pel que fa als que són simples col·laboradors del clergat: s'instal·len en estructures pastorals obsoletes, sense creativitat. Són pocs els casos de laics que, en la seva condició laical, viuen veritablement compromesos amb la condició i la missió d'algú que tria viure configurat amb Crist.

No hi ha el perill de clericalitzar els laics?

Això només afecta els que són simples col·laboradors... quan l'autoritat eclesial els dona un poder circumstancial. És un drama. Una cosa és coresponsabilitzar, una altra és donar un poder que clericalitza per osmosi. També és un punt de partida que està equivocat: l'Església no és propietat del clergat, l'Església és assemblea, el poble de Déu, cadascun de nosaltres. Jo no m'hauria de sentir agraït per algú que em confia una cosa que em pertany. Desgraciadament, passats 50 anys del Concili Vaticà II, continuem malalts de professionalisme del clergat i d'amateurisme dels laics.

Encara hi ha un protagonisme excessiu del clergat?

La pregunta admet que hi ha protagonisme. No sé si és excessiu... sincerament considero que, en general en el clergat de Portugal, hi ha una retòrica d'humilitat i de servei contrària a una actitud de protagonisme, de vegades constrictiva, tant dins com fora de l'Església.

Quina és la missió dels laics a l'Església?

La missió dels laics, en un sentit ampli, és la missió de qualsevol cristià: fer present l'Evangelí en la vida, d'acord amb el seu carisma, i testimoniar-lo, anunciar-lo en les especificitats concretes dels seus contextos existencials. És el que s'espera d'un sacerdot, d'un monjo i d'un laic. Això va ser el que Crist va demanar que féssim. No crec que un laic estigui cridat a configurar-se amb Crist menys intensament que un membre del clergat. En la lectura del Sermó de la Muntanya (la nostra regla de vida), no se'ns parla de cristians de primera, cristians de segons i cristians de tercera; no defineix la tasca sacerdotal, ni ens mana construir monestirs... la nostra missió és ser al món i ser, ara i aquí, un senyal del Regne de Déu. Després de la vocació de vida, hi ha la vocació universal a la santedat... i aquesta vocació pressuposa que ens consagrem, és a dir: jo, en la meua condició de laic, no estic cridat a ser i a viure menys consagrat que un membre del clergat.

Podem dir que comptem amb un laicat actiu i compromès o encara hi ha molt camí per recórrer?

No... lamentablement. Tenim un llarg i pedregós camí per recórrer. Aquesta ha de ser una prioritat per a l'Església. Durant molts anys he treballat al Centre Catecumenal de Porto. Més de 500 catecúmens van passar per centenars de sessions catecumenals, adults que van demanar el Baptisme a l'Església. El gran problema és que la majoria dels cristians batejats a la infància no arriba a adquirir consciència baptismal. Si hi hagués una reflexió que portés a una pastoral catecumenal, aplicada i monitoritzada a partir de comunitats de base, potser d'aquí a 20 anys tindríem un laicat coresponsable i compromès amb aquesta missió de ser i estar configurats amb Crist, com a sal de la terra i com a llum del món.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Augmenten les declaracions de l'IRPF a favor de l'Església

Un de cada tres contribuents marca la casella, són més de 7 milions de declarants sobre 21 milions

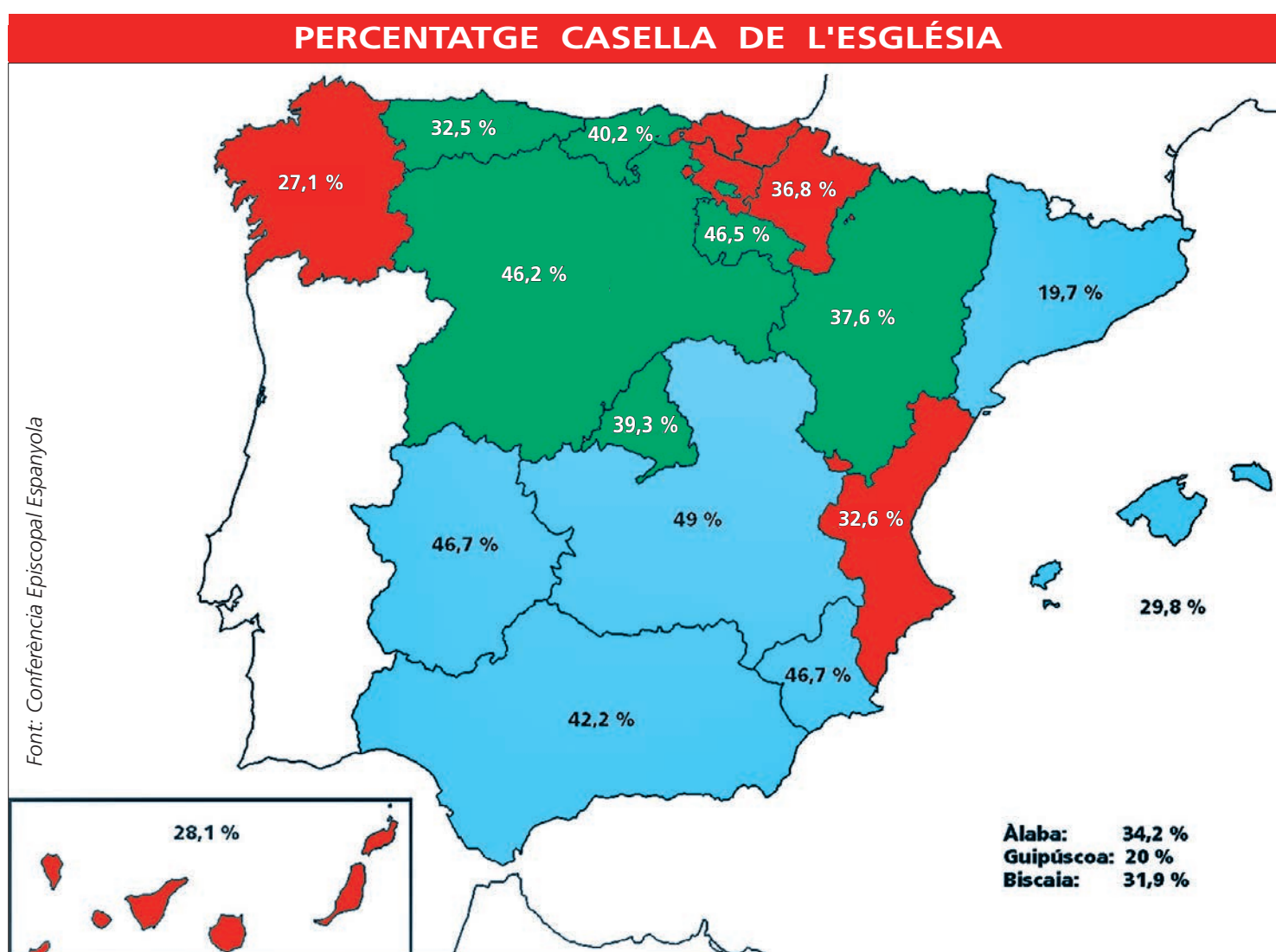
Joan Piñol
Barcelona

Tot i les oscil·lacions econòmiques causades per la crisi, cada cop són més les persones que marquen la casella de l'Església en la seva declaració de la renda. La Conferència Episcopal Espanyola ha fet públiques les dades detallades de l'exercici del 2014 que es liquida en la declaració de la Renda efectuada el juny del 2015. L'any passat van ser 7.291.771 les declaracions en favor de l'Església tenint en compte que moltes són conjuntes, és a dir, una declaració per nucli familiar. La Conferència Episcopal calcula que això implica que més de 9 milions de ciutadans espanyols decideixen marcar la casella.

Si fem una anàlisi comparativa respecte els altres anys s'observen dues tendències. Primera, el percentatge de declarants es manté molt estable, pràcticament invariable. El 2015 un 34,74% ha marcat la casella de l'Església, amb un descens del 0,12% respecte l'any anterior. La millor xifra dels últims anys va ser el 2010 quan un 35,71% va assignar el 0,7% a l'Església mentre que el pitjor va ser el 2006 amb un 33,45%. Com s'observa, són variacions que no arriben ni als dos punts percentuals. La segona conclusió és que les variacions socioeconòmiques de l'economia familiar impacten sobre la xifra de declaracions i també sobre els diners totals assignats a l'Església. L'any 2008 en ple auge econòmic, els ciutadans van assignar 252 milions mentre que el 2011 enmig de la recessió, només van ser 247 milions. La xifra del 2014 ja s'ha recuperat seguint el tímid avanç de l'economia i la Conferència Episcopal rebrà més de 250 milions d'euros. Amb més benestar econòmic, més gent ha de fer la declaració de la renda i aquells que assignen el 0,7% dels seus impostos n'han de pagar més i, per tant, l'Església rep més diners.

Els bisbes estan particularment satisfets que l'augment de les declaracions (amb 23 mil més respecte el 2013) ha estat molt lineal en totes les regions. En deu de les disset comunitats autònomes han augmentat les declaracions en favor de l'Església i en 14 s'ha incrementat la xifra de diners assignats.

La situació a Catalunya és paradoxal. És la comunitat autònoma

En verd les comunitats on augmenta el percentatge a favor de l'Església respecte el 2014, en blau on baixa el percentatge però pugen les declaracions i en vermell on baixa el percentatge i el nombre absolut.

Catalunya és la regió que menys marca la casella però és la tercera que més import assigna (més de 31 milions d'euros)

gràcies a les recaptacions dominicals a les parròquies. La casella de la renda és una font important però ni de bon tros la principal. Tot i que els 250 milions d'euros rebuts aquest any puguin semblar molt, en altres països la xifra és molt més elevada. A Itàlia, amb un sistema molt similar en què els ciutadans marquen una casella a la declaració de la renda, el 2015 l'Església catòlica va rebre 1.013 milions d'euros. Això es deu al fet que s'assigna un 0,8% de la renda i no pas un 0,7% com a Espanya, juntament amb una major població i una situació econòmica millor.

signació tributària. Segons Fernando Giménez Barriocanal, vicesecretari per a afers econòmics de la CEE, els ingressos de la declaració de la renda, un cop repartits entre les diferents diòcesis, suposen de mitjana un 23% dels pressupostos diocesans. Això vol dir que la majoria dels bisbats es continuen finançant majoritàriament

L'Església continua rebent el suport econòmic dels contribuents. Des que es va implantar el sistema únic de finançament públic a través de la casella, cada cop més ciutadans la marquen. El 2014 va haver-hi 333 mil declaracions més a favor de l'Església que no pas el 2007. En només 7 anys, la xifra de declarants augmenta mentre el percentatge pràcticament no ha canviat.

	2014	2013	2012	2011	2010	2009	2008	2007
Nombre	7.291.771	7.268.597	7.339.102	7.357.037	7.454.823	7.260.138	7.195.155	6.958.012
Percentatge	34,74	34,88	34,87	34,83	35,71	34,75	34,31	34,38

Des del monestir

Els monestirs, llocs d'encontre

El monestir, que el pròleg de la Regla de sant Benet defineix com a «*escola del servei diví*» (Pr 45), i on els monjos vivim «*sota una regla i un abat*» (RB 1:1), té com a objectiu esdevenir un espai de comunió, de diàleg i de fraternitat. Són precisament aquests trets els que van ressaltar el papa Francesc i el patriarca Ciril en el document signat a Cuba sobre la «*necessitat de col·laboració entre els catòlics i els ortodoxos*». L'encontre a l'Havana entre el bisbe de Roma i el patriarca de Moscou i de totes les Esglésies Russes, el mes de febrer passat, va ser un signe d'esperança per tal que cicatritzin les ferides «*causades pels conflictes del passat llunyà i recent*».

Des dels monestirs d'Orient i d'Occident, arrelats en la tradició dels Pares del desert i en la Sagrada Escripura, els monjos hem de fer possible un nou diàleg basat en la fraternitat i en la vida de pregària, que obri el camí d'unió de tots els cristians. La missió dels monjos és esdevenir artesans de reconciliació i d'unitat al si de l'Església i testimonis de veritat. Per això el diàleg, la pregària, l'acolliment i el coneixement respectuós de l'altre, ha de fer dels monestirs un espai d'encontre i d'esperança en el difícil camí de la comunió entre les Esglésies cristianes. En aquest sentit, els monestirs hem de ser escoles per avançar «*com*

germans en la fe», per fer possible la reconciliació entre els grecs-catòlics i els ortodoxos. Com ens exhortava el 2014 el papa Francesc en la clausura de l'Octavari, els monjos i les monges hem de «*continuar, amb humilitat i confiança, en el camí cap al restabliment de la plena unitat de tots els creients en Crist*».

El 2015 el papa Francesc, a Sri Lanka (i això ho podem aplicar també a l'ecumenisme), ens animava a «*respectar les legítimes diferències per aprendre a viure com una única família*». Per això els monestirs d'Orient i d'Occident, arrelats en la tradició monàstica, hem de ser escoles on s'afavoreixi el diàleg ecumènic.

Josep-Miquel Bausset
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Lavatori de peus a divorciats

Li va estar negada l'absolució a una persona divorciada, ella pateix i voldria accedir als sagraments. Altres es confessen i combreguen sense dir res. L'una i les altres coneixen i estimen l'ideal de la família cristiana, al qual s'han esforçat a tendir, però hi ha situacions concretes difícils a les quals cal acostar-se sense disminuir per això ni la comprensió ni l'aspiració a la veritat ideal. La llei és clara però no és just aplicar-la de la mateixa manera a totes les situacions. És diferent qui abandona la família que aquell que ha estat abandonat. La persona que agrideix, humilia, malparla no és gens comparable a la que ha estat víctima maltractada durant anys. A qui ha estat injustament escoltada, atesa, considerada és necessari oferir-li l'acompanyament i el reconeixement humà i cristià. La fe no és exclusivament una opció individual o personal sinó també familiar i comunitària.

Tradicionalment s'ha dit que una persona divorciada i tornada a casar pot accedir als sagraments si es confessa i fa el pòsit de no

mantenir altres relacions que les pròpies dels germans. Però són tan diverses les situacions que cada persona ha viscut i patit que oferir-los una mecànica no és just.

Tots han volgut salvar el matrimoni o mantenir la voluntat ferma de continuar vivint la fe. Juntament amb aquell patiment, l'esforç fet per la unitat ideal d'un matrimoni primer sense haver-ho aconseguit. Segueixen confiant que l'Esperit els condueixi per un camí llarg, com la reconciliació i el perdó. És possible que fins i tot vulgui establir una unió estable amb una altra persona pensant en els fills i/o en si mateixa. Ara es posa l'èmfasi a animar a un discerniment en consciència orientat per un batejat, prevere o bisbe, que pugui portar en un determinat moment a l'accés al sagrament. No es parla d'itinerari penitencial, sinó de discerniment, per copsar l'esperit de la llei. Sense oblidar l'ideal de la indissolubilitat però fer exigent la consciència personal rectament orientada. No hi ha solució

fàcil sense tenir en compte cada família, cada persona. Les veritables alternatives, com sempre, continuaran sent cas a cas: entre el discerniment i/o el procés per determinar sobre la nul·litat matrimonial.

Hi ha dues dones a la primera part del quart evangeli; la samaritana (Jn 4) i l'adúltera (Jn 8). Figures tan clàssiques com actuals de les difícils situacions familiars que han viscut. Això no és cap excusa per reconèixer la doctrina de l'únic matrimoni per a tota la vida. Però també que la doctrina de la recta consciència —com a darrera instància per trobar-se amb si mateix i sobretot amb l'Altre— que dóna sentit a l'opció moral cristiana.

Per què oferim als divorciats el signe de rentar els peus (Jn 13) com al darrer sopar va fer Jesús de Natzaret? Seguim fent-ho en les celebracions dominicals amb l'acompanyament i discerniment, cercant la il·luminació del Senyor que viu en l'Església perquè allò que és ideal no acabi enemic del que és senzillament real i bo.

F. Diego Espuny
Pedagog

Mirada al món

Zones de primera evangelització

Acabo de fer la visita als meus germans salesians del Txad. Visito l'escola i el centre de joves de l'obra missionera salesiana a Sarh al sud del Txad però puc visitar també el treball en una zona de 12.000 km² coneguda com Maïbo, una zona de primera evangelització on tot és nou: els primers cristians, les primeres capelles, els primers grups d'Església o les primeres eucaristies. Manca de carreteres, llum i comunicacions. Només pistes per moure's d'un poble a l'altre. La població és fonamentalment animista. El clima és dur, amb temperatures que arriben fàcilment als 40°C. Quan plou tot s'inunda. El context és de forta pobresa. La gent és acollidora, somrient. Visitant els pobles, en Benjo, salesià sacerdot dedicat a acompanyar 40 pobles d'aquesta zona, em porta

a una parròquia de Maïbo a 35 km de Sarh. Per arribar-hi fem una hora i mitja de cotxe per pista. A la parròquia conec la seva gent i em presenta una parella de 40 anys, en Jacques i la Marie. Han vingut des del seu poble a 36 km per fer diumenge a la parròquia. La Maria ha arribat el dissabte després d'una jornada de camí a peu i és acollida per una família de la parròquia la nit del dissabte i del diumenge. En Jacques ve en bicicleta el diumenge. A la tarda farà una altra vegada els 36 km de tornada per pista. Són els primers cristians del poble, els únics batejats per ara. A la nit pregunten a casa amb els dos nens i d'altres vénen per afegir-se a aquest moment de pau després d'una jornada de treball. Alguns saben llegir i poden proclamar uns versets de

l'Evangeli en aquest moment de pregària diària. Hi ha una colla de deu persones que volen ser cristianes. El diumenge fan els 36 km per arribar a la parròquia, participen a la catequesi i estan a l'eucaristia però encara no combreguen. Per la seva formació i creixement espiritual, en Jacques i la Marie vénen també als recessos i als moments de formació oferts per la parròquia. Es pot fer en un poble o en un altre però segurament caldrà caminar o agafar la bicicleta per fer una vintena de quilòmetres. Totes aquestes distàncies i dificultats no són viscudes com a problemes que desanimen sinó que fins i tot fan valorar més la sort de poder participar en la vida parroquial, trobar-se amb els altres cristians i celebrar junts l'eucaristia.

Josep Maria Sabé i Colom
Missioner salesià

Punt de vista

Ricardo Barba Monsalve
Doctor en Filosofia i capellà d'Urgell

La Misericòrdia a les perifèries (1)

L'Any Jubilar de la Misericòrdia necessita ser exposat a les perifèries de l'existència. La mirada cap a les realitats que el papa Francesc anomena les «perifèries de l'existència» ens mostra el dolor i el sofriment, que s'hi fan carn. Però també ens descobreix la monstruositat del mal. No només perquè les persones que habiten aquestes perifèries són víctimes del mal. Sinó perquè sovint, aquestes mateixes persones són executors d'accions amb un alt nivell de maldat i de destrucció. La víctima es construeix com a agressor.

El jubileu de la Misericòrdia pot tenir una tendència autoreferencial. Es promou la celebració de l'Any Jubilar dins de l'àmbit purament catòlic practicant: el clergat, el sagrament de la reconciliació, pregàries, dejuni, revisió de vida. Hi ha tota una elaboració teològica, moral i pastoral dirigida a motivar, interpretar i explicar la celebració interna de l'any jubilar. No pretenc desqualificar aquestes iniciatives, ans al contrari, responen a una necessària riquesa celebrativa i doctrinal. Però m'atreveixo a pensar, que sense la confrontació amb els llocs perifèrics

de l'existència, extra Església, l'any jubilar resultaria falsejat.

La Misericòrdia divina és l'Ésser de l'Església. No és un *patrimoni* ni una *possessió*. El desplegament i l'encarnació pertanyen per dret d'herència a la humanitat. L'Església forma part de l'herència que el Pare concedeix als seus fills —tota la humanitat. Portar, viure, celebrar i lliurar aquesta herència de caràcter diví, a tota la humanitat, és la missió encomanada a cada batejat. Cada batejat, com a expressió de la Misericòrdia, és herència per als seus germans. En la mateixa índole d'aquest any jubilar hi ha ser expo-

sat, no en el sentit magistral. *Exposat —encarnat a—* als habitants de les perifèries. Encarnat als espais on el mal campa amb tot el seu poder i eficàcia: sicaris, abusadors, executors del descart de persones, tractants de persones, comerç de drogues. Estem disposats a fer-hi arribar la Misericòrdia del Pare? Com podem celebrar un jubileu de la Misericòrdia en aquesta *perifèria*? Ens acontentem amb una crida senzilla, des de la distància, a la conversió? No plantejar-nos aquests reptes, i no intentar resoldre's pràcticament, seria qüestionar el nostre mateix Ésser.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

La parla de la creació

En un examen de síntesi teològica —ja fa anys!— vaig haver d'explicar, per escrit i en llatí, l'afirmació teològica que, a través de les coses creades, la intel·ligència humana pot arribar a conèixer l'existència de Déu. Un coneixement més exacte l'ha de buscar en la divina revelació.

La creació és admirable! Quantes vegades en quedem admirats! He tractat persones a qui la natura les ha dut a una pregària profunda i joiosa, a una acció de gràcies cordial. Admira contemplar el cel estrellat, la neu i la pluja, les flors boscanes... La meravella més gran som els humans. És l'ésser humà, en la seva complexitat perfecta, que ens parla principalment del Creador.

El salm 18, que deixa entreveure més enllà de la crea-

ció i ens suggereix la redempció, canta les meravelles obrades per Déu en la creació de l'univers. «El cel parla de la glòria de Déu, l'estelada anuncia el que han fet les seves mans. Els dies, l'un a l'altre, es transmeten el missatge, l'una a l'altra se'l revelen les nits.»

Això, diu el salmista, passa silenciosament, sense paraules, tanmateix hi ha una crida que s'escampa fins als límits del món. Canta la bellesa del sol: «És com un espòs joiós de l'esposa, corre com un atleta i va d'un extrem del cel a l'altre.»

El salm 8 reblarà admirablement aquest tema, tan real i poètic, amb els mots següents: «Quan miro el cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat, jo dic: què és l'home perquè us en recordeu, què és un mortal, perquè li doneu autoritat? Gairebé l'heu igualat als àngels, l'heu coronat de glòria i de prestigi, l'heu fet rei de les coses que heu creat... Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Mn. Ballarín (2)

Un dia va arribar al santuari de Queralt amb la seva benaurada mare.

Abans de continuar permeteu-me alguna anècdota pel que fa a aquest lloc. La primera me la va explicar personalment Mn. Josep Santandreu, l'anterior capellà-resident. Dues vegades el va visitar M. Masana, el primer maqui i, després una cosa pitjor. Va arribar a les 6 del matí, va entrar al santuari, hi va pregar i hi va deixar 2.000 pessetes, que aleshores eren molts diners! Va advertir al sacerdot que no el denunciés, pel seu bé i pel propi. Es coneixien molt bé, havia estat alumne de catequesi a Berga. (Posteriorment amnistià, va coincidir a la Patum de Berga, sense trobar-se, amb Mn. Ballarín, que es confonia aquest dia en la multitud. Esperava que li presentessin el president Tarradellas. I estava tan content com un nen amb sabates noves. El goig de Ballarín era desbordant i contagiós.)

Una altra. Es va decidir que el cabdill Franco anés al santuari, perquè venia a visitar Barcelona. El governador va voler que conegués aquesta província des d'aquest promontori privilegiat que era Queralt i es va muntar un funicular perquè no hagués de pujar a peu els darrers metres del recorregut. Crec que per aquesta circumstància es van elevar els cent metres corresponents i em sembla que no ho va fer mai més. Jo sempre el vaig veure parat i mig espatllat.

Mn. Ballarín i la seva benaurada mare, tan benaurada i tolerant com ell. Recordo que un dia, va venir un nebot que devia tenir 12 anys. Astutament va començar a preguntar a la bona dona que li digués números de quatre xifres. Li ho va repetir diferents vegades, fins que la mare ja gran, inconscient, li va donar la clau de la caixa forta. Aquesta entremaliadura, en altres casos, hauria merescut una bona reprimenda. Evidentment, que el noi no va rebre cap lloanxa, però va regnar la pau i, per descomptat, es va modificar la numeració de la caixa de cabals del medallòmetre (parauleta introduïda a l'argot pel seminarista Remo).

I és que Mn. Ballarín sentia un gran respecte per les persones, fossin de l'edat i de la condició que fossin. Això era una de les coses que un més admirava a Queralt. Seminaristes o polítics, sacerdots o escoltes de qualsevol unitat. D'aquí o de fora. Tothom era acceptat i respectat.

I amb qui establia amistat, li unia la lleialtat i el respecte a l'amic. Recordo que un dia ell havia estat convidat a fer una conferència amb motiu d'una Expopiblia. Però l'autoritat civil del lloc corresponent, jutjava, i anava a condemnar, un amic seu, justament o injustament, ara no és moment de saber-ho. Va reflexionar seriosament i li va costar decidir-se. Va estar uns dies incomunicat, per horror de la junta que l'havia inscrit al programa.

Home, sacerdot, de fe... Anava a prosseguir per aquest camí, però diferents circumstàncies m'obliguen que continuï un altre dia.

INICIATIVES DIVERSES PER RESPON

Allau solidària pels ref

Mohamed i Najibeh, les seves filles Rosse, Hama i el seu fill Amir, de la ciutat de Baglan (Kunduz, Afganistan) van a Àustria juntament amb el seu germà Sorab. / Sergi Càmar

Anuar i Zaina, i les seves filles Massome i Fàtima, procedents de Mazor (Afganistan), es dirigeixen a Alemanya. / Sergi Càmar

Abdoula Abadi, de 45 anys, i el seu fill Adam, vénen de Yarmouk (Síria): «Vam marxar el meu fill i jo perquè no teníem més diners per poder viatjar tota la família.» / Sergi Càmar

Ahmed, Sara i el seu fill Sham, amb els seus familiars, van marxar d'Alep (Síria) i el seu somni és arribar a Alemanya. / Sergi Càmar

ONDRE A LA CRISI HUMANITÀRIA

Refugiats

Carme Munté / Rosa María Jané /
Joan Andreu Parra

Milers de persones que fugen de la guerra i somien entrar a Europa es troben el pas barrat. Amuntegades en camps de refugiats, famílies senceres malviuen mentre veuen truncat el somni d'una vida millor. En l'Any Jubilar de la Misericòrdia, ressonen amb força les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al qui té fam, donar beure al qui té set, vestir el despulat, visitar els malalts, recollir els pelegrins...

L'Ana Royo és teresiana i directora de la Fundació Benallar. Ha decidit no romanre impassible davant les imatges que veu per televisió. Des del 26 de març es troba a Grècia, on ha viatjat juntament amb un matrimoni vinculat a la Fundació Benallar, Víctor Quera i Paz Cendoya.

Es troben atenent el camp d'Eko, a 20 km d'Idomeni, on hi ha unes 3.000 persones. «Es veuen infants i adolescents per tot arreu, corrent, jugant, ajudant els pares, necessitats d'afecte, et busquen, volen estar amb tu...» I així dia a dia van relatant l'experiència d'ajudar aquestes persones que ho han perdut tot i que moltes vegades l'únic que volen és tornar a tenir la família reunida. «Hem sentit el crit desesperat d'un avi demanant ajuda per intentar reunir tota la seva família», expliquen a través del Facebook de la Fundació Benallar.

A l'hora de treballar sobre el terreny, brinden el seu suport a l'ONG Lighthouse Relief. «Hem llogat un cotxe per tal de recollir i repartir materials per ajudar on faci falta», explica aquesta teresiana que forma part de la comunitat de la Viqui Molins. A més, gràcies a una campanya de recollida de diners, han pogut anar sobre el terreny amb 6.000 euros «per poder comprar el que faci falta».

Pel que fa a l'acord signat entre la Unió Europea i Turquia per a la devolució de persones refugiades, Ana Royo manifesta el seu «total desacord». «Més que mai cal anar allí perquè la situació està fatal, és una manera de protestar perquè els governs es treuen del damunt els refugiats i es despreocupen del que els pugui passar.» I afegeix contundent: «La idea que no podem fer res no és veritat, tots podem fer-hi alguna cosa encara que només sigui amb la sensibilització. No podem quedar-nos de braços plegats, cal actuar.»

Van marxar el Dissabte Sant i tornen el 12 d'abril. «No se'ns acudeix cap forma millor de viure la Setmana Santa que acompanyant els més sofrents de la nostra societat portant-los l'alegria de la Resurrecció.»

Fotografies per a la dignitat

El fotoperiodista Sergi Cámara (Vic, 1970) ha estat els darrers mesos fotografiant les famílies refugiades un cop arribaven a l'illa grega de Lesbos. «El més

Infants al camp d'Eko, a 20 km d'Idomeni, on col·laboren Ana Royo, Paz Cendoya i Víctor Quera

humans tenim l'obligació d'atendre aquesta gent que fugiu d'una situació de guerra». «Si no és així —conclou— morirem com a persones i com a societat.»

Recollida solidària als Carmelites Descalços de Badalona

La comunitat dels Carmelites Descalços de Badalona s'ha vist literalment col·lapsada per una allau de solidaritat. Bosses i capses plenes de material de primera necessitat per als refugiats d'Idomeni (Grècia) emplenaven tot el recinte.

Tot va sorgir fruit d'una iniciativa del grup de catequesi d'adults de la comunitat dels Pares Carmelites. «Estàvem treballant l'Any Jubilar de la Misericòrdia i vam voler plasmar les obres de misericòrdia en una acció concreta», explica Toni Antoja, membre del grup de catequesi d'adults. Va ser així com es van decidir sumar a la recollida de material impulsada pel Rebost Solidari de Cerdanyola, de l'Església Baptista.

Si bé l'objectiu era concentrar la recollida en un sol dia, el 29 de març, tan bon punt van fer la crida, la resposta no es va fer esperar. Dimarts Sant ja tenien una sala plena de material. Però és que el mateix 29 de març va ser increïble l'afluència de vehicles i persones carregades amb bosses de material.

Bona part del material recollit va partir en 2 tràilers l'1 d'abril passat en direcció al camp de refugiats d'Idomeni. El transport també s'ha pogut fer efectiu gràcies al suport econòmic de tantes persones que, a diferència de les decisions polítiques, diuen sí a l'acollida dels refugiats.

Ana Royo
«No podem quedar-nos de braços plegats, cal actuar»

Sergi Cámara
«Com a éssers humans tenim l'obligació d'atendre les persones refugiades»

Toni Antoja
«Hem volgut plasmar les obres de misericòrdia en una acció concreta»

sorprenent és que hi havia moltes famílies incompletes perquè, com que no podien pagar tots els passatges, havien hagut de decidir qui viatjava i qui es quedava a Síria», relata aquest fotoperiodista interessat pels moviments migratoris i els desplaçaments forçats per la guerra.

I així, a través de la càmera fotogràfica, Sergi Cámara ha fet un esforç per retornar a aquestes persones la dignitat perduda durant unes travessies en què han viscut «humiliacions i abusos dels traficants». «Per sort, molts aconseguen arribar bé a les platges gregues de Lesbos i, encara que saben que aquesta és només una parada en el camí, celebren aquest moment amb abraçades, petons, trucades, i alguns retrats de família davant del mar, que els serviran com a record d'un viatge molt perillós», expressa Sergi Cámara, que ens ha fet arribar les fotografies de quatre famílies. Alhora, alerta que «com a éssers

Toni Antoja mostra el material recollit a la comunitat dels Pares Carmelites de Badalona.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Abusos: el clixé i la realitat

El tema dels abusos, vinculat als maristes, ha consolidat un clixé social que no es correspon amb la realitat. L'orquestració mediàtica ha tingut tanta envergadura, la cadència ha seguit un patró tan rigorós, la repetició tan constant en diferents mitjans molt poderosos, malgrat que no en tots... que han afavorit l'aparició del clixé. Un clixé, normalment, té part del seu origen en la realitat, però a mesura que passa el temps se n'allunya. La llum dels focus es concentra amb tanta intensitat en un punt que es perd la visió general. Un és el centre emissor i els altres hi sintonitzen seguint l'efecte dòmino. Gradualment es perd la visió intel·lectual dels fets en benefici de postures emocionals i, fins i tot, instintives. A poc a poc es tergiversa la realitat i es donen per suposades situacions no comprovades. S'ha parlat d'ocultament, de manca d'operativitat, de no seguir els protocols, de no informar... S'ha creat l'estereotip i ha funcionat. Els mitjans han trobat un cap de turc o un boc expiatori, sobre el qual es projecten les culpes per eximir els altres. Els casos recents s'han vist enriquits per un elenc històric i, fins i tot, s'ha engiponat un judici a l'escola franquista de manera genèrica. No sé on devien estar les institucions en aquella època, però com afirma Francesc-Marc Álvaro: «Franco va morir al llit.» Si no aconseguim contrastar la veritat del clixé, no resoldrem el problema de la pederàstia. Almenys existiran dos tipus de víctimes: les poques que mereixen atenció mediàtica i les altres, que no serveixen per a objectius determinats.

He llegit atentament un escrit de Sofia, jutge d'Instrucció Penal, que *Catalunya*

Cristiana publica íntegrament en aquest mateix número. Analitza la realitat de manera que destrossa jurídicament els clixés prefabricats. Parla del dret a la intimitat dels menors, de l'ús de les dades, dels procediments legals que s'han de seguir, de l'actuació del centre prèvia a la pressió mediàtica... Afirma que coneix «de primera mà i per desgràcia, nombrosos casos com aquest que ens

Les dades busquen la veritat. El clixé, a més de diners, quins altres objectius pretén aconseguir?

ocupa». Més encara, escriu: «Fins avui no conec cap altre centre o col·legi que hagi pres la iniciativa de denunciar penalment un professor treballador del mateix centre. Amb tot es parla de "laxitud" del centre davant d'aquest fet quan no hi ha res més greu que acusar penalment algú de ser un pederasta. Això no indica, per pura lògica, ganes d'ocultar o tapar com diuen alguns, sinó més aviat l'interès que es tregui a la llum o que s'esbrini pels òrgans competents i mitjans eficients tot el dany que aquest home hagués fet.» Recorda que ha tractat de donar «informació de caràcter objectiu que, segons he observat, cap mitjà de comunicació no s'ha interessat a publicar». Convido a la seva lectura i a la confrontació del clixé amb la realitat.

Els focus, ben utilitzats, il·luminen. Dirigits de forma errònia, enlluernen i enceguen. Les dades busquen la veritat. El clixé, a més de diners, quins altres objectius pretén aconseguir?

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Déu hi fa més que nosaltres

Aquesta lliçó que sovint ens donava sor Genoveva Masip, procuro tenir-la molt present en els moments que aguaita el cansament, la decepció, la manca d'esperança davant de les caigudes dels nostres amics marginats per diferents causes, la principal de les quals són les addiccions. Me'n vaig anar a dormir pensant en el pobre X. Feia dies que no podia contactar amb ell perquè se m'escapolia com un peix. Cap al vespre el

Déu té els mitjans per tornar al bon camí els esgarriats

vaig trobar força malament al carrer. El vaig cridar pel seu nom, vaig córrer darrere seu, però va seguir caminant, quasi corrent, sense fer-me cas. Segurament no volia que el veiés en l'estat que es trobava. Ho vaig comprendre, però vaig patir per ell. L'endemà, Déu em va donar una de les lliçons que acostuma a donar-me

cada dia: Ell hi fa més que tots nosaltres i té els seus mitjans per tornar al bon camí els esgarriats. Dues converses molt esperançadores m'ho van demostrar.

Una, la d'un home que va estar jutjat per un delictes que al seu moment li va comportar moltes angoixes i una llarga condemna. Ha estat la lectura de la Bíblia i el coneixement de Jesús el que va fer convertir el mal i el sentit de culpa en una pregària que ja la voldríem molts de nosaltres. Per a ell la condemna amb tot el que comporta és una ocasió que Déu li ha donat per tornar a Ell i comprovar el seu amor i la seva misericòrdia. Avui em comentava aquell text de Mateu al Sermó de la muntanya quan diu: «No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu... Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.»

Treballa als tallers amb gran dedicació, a preu fet, per aportar diners a la seva família —la màxima de les seves preocupacions—, però té el convenciment que deixar-ho tot en mans de Déu li dona pau. Diu que és l'única manera de convertir els seus maldecaps i el sentit de culpa que amenaça d'angoixar-lo, en una pau gran.

L'altra conversa m'ha demostrat que Déu actua amb cadascú segons les seves possibilitats. Un noi sense cap mena de formació i que gairebé no sap llegir, em parla de les seves nits d'angoixa i la manera de lluitar amb elles: «Jo és com si tingués un llibre dins meu, i cada nit en aquest llibre veig el que he fet bé i el que he fet malament i, de vegades, ploro d'angoixa, fins que parlo amb Déu i em sento millor. És aleshores quan em puc adormir en pau.»

Qui li ha ensenyat a fer «examen de consciència» i a penedir-se? Sí, Déu hi farà molt més que nosaltres.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Ricardo Barba, Josep M. Bausset, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Antoni Coll, F. Diego Espuny, Pere Fàbregues, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Josep M. Sabé, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Espiritualització

«Oh Sagrat convit: hi mengem el Crist, hi recordem la seva passió, ens hi omplim de la seva gràcia, se'ns hi dóna la penyora de la glòria que esperem!» (Ant. Magnificat II, Vespres del Corpus Christi). Quan combreguem dignament, Crist entra en nosaltres per omplir-nos del seu Esperit i quedem plens de la vida de l'Esperit, plens de l'Amor de Déu que és l'Esperit Sant, l'Amor etern amb què el Pare i el Fill s'estimen. El cos de Crist ens espiritualitza perquè ens submergeix en l'Esperit Sant, en l'abraçada d'Amor i d'Unitat que és la persona de l'Esperit Sant. No rebem un cos carnal sinó espiritual. «Qui s'uneix al Senyor es fa un sol esperit amb ell» (1Co 6,17).

No formem una sola carn amb Ell sinó un sol esperit, ja que la carn com «l'herba s'assecarà i com la flor es marceix» (Is 40,7). Per gràcia quedem units al cos de Crist que ha vençut la mort ressuscitant en el matí esplendorós de Pasqua; al Cos de Crist que ha vençut els dolors, les fragilitats, els sofriments de la nostra naturalesa ferida.

Aquest cos gloriós de Crist posseeix la força que

dóna vida a qui el rep. Així ho expressa sant Ciril en un preciós text que potser podrà sorprendre però que està imbuït de gran sabor evangèlic:

«Perquè no ens contagiem del tètanus veient o tocant la carn i la sang exposades sobre la taula santa de les esglésies, Déu, amb una gran condescendència, ha enviat sobre els dons presentats sobre l'altar la força de la Vida i els transforma en energia de la seva pròpia vida» (In Mat 26,27). Aquest Cos gloriós de Crist ens incorpora a Ell, ens fa habitar en Ell, ens transforma i ens espiritualitza en Ell. Per l'Eucaristia, Déu ens transforma per dins i «arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos» (He 4,12) del nostre ésser. És a dir, fins a aquesta part immortal i divina dipositada en nosaltres: «Aquest Esperit que ha estat vessat en els nostres cors» (Rm 5,5) i «enviat a les nostres ànimes» (al 4,5) per santificar-nos, vivificar-nos i espiritualitzar-nos a poc a poc.

Jesucrist, concedint-nos la gràcia de participar del seu Esperit, vol arrencar-nos, progressivament, de les coses de la terra per fer-nos renéixer de dalt perquè «la carn i la sang no són capaces de rebre en herència el Regne de Déu» (1Co 15,50), sinó la carn i la sang transformades per l'Eucaristia. Enfortits per la presència del seu Esperit, avancem plens de seguretat i podem dir plens de confiança, com deia Job des del llit del dolor: «Sé que el meu Defensor viu. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls» (Jb 19,25-26). Déu, el nostre Pare, en qui tenim posada la nostra confiança, «gràcies al seu Esperit que habita en nosaltres, donarà la vida als nostres cossos mortals» (Rm 8,11).

L'Eucaristia ens divinitza i ens obre les portes de la vida. Quin misteri tan sorprenent! Adorem en silenci. Adorem en l'acció de gràcies. Adorem amb el desig d'apropar-nos més i més a l'Eucaristia, font de la nostra santificació. Que Déu us beneeixi a tots.

Joan Josep Omella
Omella
Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

No confessar-nos amb el mirall

Jorge Mario Bergoglio tenia 17 anys. Era el 21 de setembre de 1953 quan va entrar a la seva parròquia de Buenos Aires. Va acudir al confessional, on el va atendre el pare Carlos Duarte. Era un sacerdot originari de Corrientes que passava uns dies a la capital on li feien un tractament contra la leucèmia, de la qual va morir l'any següent.

El Papa recorda aquell moment: «Em vaig sentir acollit per la misericòrdia de Déu confessant-me amb ell.» Era la festa de sant Mateu, i com l'apòstol a qui Jesucrist va cridar dient-li «segueix-me», el jove Bergoglio va sentir que Jesús l'havia sortit a trobar i ja es quedaria amb ell per sempre.

La confessió forma part de la manera com podem rebre la indulgència de l'Any Jubilar de la Misericòrdia: visitant una església assenyalada per al jubileu, realitzant un acte de fe, resant una oració

pel Papa i rebent els sacraments de la reconciliació i l'eucaristia.

En la seva conversa amb Andrea Tornielli, publicada sota el títol *El nom de Déu és misericòrdia*, el papa Francesc respon la pregunta de si no seria suficient penedir-se dels pecats i demanar perdó a Déu sense necessitat del sacerdot com a intermediari. Després de recordar que els bisbes i sacerdots són instruments de la misericòrdia divina i que actuen *in persona Christi*, diu: «Som éssers socials. Si tu no ets capaç de parlar dels teus errors amb el teu germà, tingues per segur que no seràs capaç de parlar tampoc amb Déu i acabaràs la confessió amb el mirall. [...] Confessar-se amb un sacerdot és posar-se en mans d'un altre que

en aquest moment actua en nom i per compte de Jesús.»

Per a això és necessària la humilitat, primer per reconèixer-se pecador, i després per no preocupar-se per «quedar malament», cosa que no passa, ja que tots som pecadors i el que Déu aprecia en nosaltres és la sinceritat. El sacerdot —diu el Papa— no està per condemnar, sinó per permetre l'encontre amb aquest amor visceral que és la misericòrdia de Déu.

Fa més de mig segle Pius XII ja va dir que el drama de la nostra època és haver perdut el sentit del pecat. L'altre drama seria, i va en paral·lel a l'anterior, haver perdut la consciència de la misericòrdia de Déu, que com un pare bo ens espera com al fill pròdig de la paràbola evangèlica, atalaiant l'horitzó cada dia esperant la nostra tornada.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

www.catalunyacristiana.cat

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera

Ac 5,27b-32.40b-41

*Nosaltres en som testimonis,
i n'és també testimoni l'Esperit Sant*

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

Salm responsorial

29

Amb quin goig us exalço, Senyor!

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava,
i no heu permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts,
quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu la seva santedat.
El seu rigor dura un instant;

el seu favor, tota la vida.

Cap al tard tot eren plors,
L'endemà són crits de joia. **R.**

Lectura segona

Ap 5,11-14

*L'Anyell que ha estat degollat
és digne de rebre tot poder*

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

Al·leluia

*Crist, el creador de totes les coses, ha ressuscitat
i s'ha compadit del llinatge humà.*

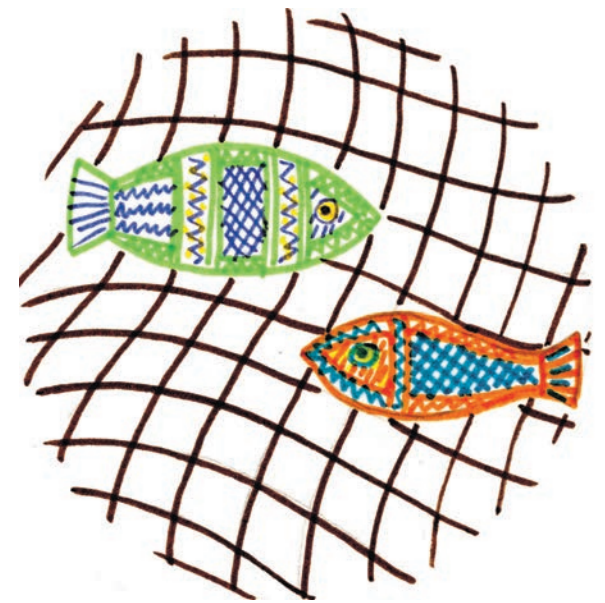
Evangeli

Jn 21,1-19

*Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava.
Igual va fer amb el peix.*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren:

Glòria Monés

«Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res. Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix. Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts. [...]

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretia i
biblista

Quan i com es va fer la selecció de llibres del Nou Testament?

El Nou Testament és la biblioteca (*tà biblia*) de les primeres comunitats de seguidors de Jesús de Natzaret ressuscitat. El NT comprèn vint-i-set escrits breus que van ser redactats entre els anys 50 i 130 després de Crist. Són: quatre evangelis, vint-i-una cartes, el llibre dels Actes dels Apòstols i l'apocalipsi de Joan. Totes aquestes obres van ser escrites en llengua grega. Quan aquests escrits es van formar, la Bíblia de les primeres comunitats cristianes era la Sagrada Escripura jueva en la traducció grega coneguda pels LXX o Septuaginta.

El judaisme va ser la primera comunitat religiosa que va desenvolupar la idea d'un canó (mot que significa «mesura, norma»), una col·lecció d'escrits que contenen la memòria històrica, moral i cultural d'una comunitat i que són considerats com una realitat santa que no ha de ser mai oblidada. Les primeres comunitats cristianes van desenvolupar el seu canó ampliat, que conté el canó jueu —que es va convertir en l'Antic Testament— juntament amb el Nou Testament. Totes dues col·leccions formen la Bíblia cristiana, que és el fonament de la nova religió cristiana, que neix el dia de Pasqua de l'any 30 després de Crist. El títol de Nou Testament deriva del terme hebreu «nova aliança», que figura com a promesa en el llibre de Jeremies (31,33-34).

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Jesús ressuscitat invita Simó Pere a seguir-lo

De l'amplíssim relat sobre «la tercera vegada que Jesús es manifestà als seus deixebles, després de ressuscitar d'entre els morts», em fixaré en el diàleg que s'estableix entre Jesús i Simó Pere. En una referència molt clara a la triple negació de Pere, Jesús el posa entre les cordes preguntant-li tres vegades si de debò l'estima. Els traductors redueixen a un sol verb, «estimar», el que en grec s'expressa mitjançant dos verbs de significació ben diferent, «*agapân*», «amar», mostrar amor per un persona, i «*fileîn*», «estimar», tenir estimació per un amic, atès que el significat del primer a la pràctica ha quedat subsumit pel segon. Malauradament, la traducció catalana no dóna raó de la finor i ironia que es desprèn de la progressiva interpel·lació de Jesús, que varia si tenim en compte de la resposta de Pere. «Simó, fill de Joan, m'ames més que aquests?», li diu la primera vegada, i Pere respon canviant subtilment el verb: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.» Jesús li torna a preguntar, emprant ara el verb «estimar»: «Simó, fill de Joan, m'estimes?», i Pere respon com la primera vegada: «Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.» A Jesús no el convenç la resposta, i li torna a preguntar, però pujant el to: «Simó, fill de Joan, m'estimes de debò?» Pere, que n'ha copsat el to, «s'entristí perquè la tercera vegada li digué "M'estimes" i li respon: "Senyor, tu ho saps tot; tu saps que t'estimo."» Però a Jesús no el satisfà del tot la resposta evasiva. Establint un contrast entre el caràcter resolut del «jove» Pere, que s'adiu plenament amb el seu nom de «*Petros*, dur com un roc», li profetitzava el canvi que sofrirà amb la manera com morirà: «Quan eres jove, et cenyies tu mateix i anaves on volies; quan, però, siguis vell, estendràs els braços i *altres* et cenyiran i et *portaran* on tu no vols.» Endevinant el futur: «Digué això assenyalant amb quina mort glorificaria Déu», l'invita a ser veritablement deixeble seu: «I havent dit això, li diu: "Segueix-me."» Fins ara no l'havia «seguit» realment.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 3)

ABRIL

10. DIUMENGE

Diumenge III de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 5,27b-32.40b-41 / Salm 29 / Apocalipsi 5,11-14 / Joan 21,1-19
SANTORAL: Dimes; Ezequiel, prof.; Terenci, mr.

11. DILLUNS

Sant Estanislau (MO), Vermell. Lectures: Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29
SANTORAL: Isaac, monjo; Josep Moscati, laic.

12. DIMARTS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6,30-35
SANTORAL: Juli I, p.; Teresa Jesús dels Andes, rel.

13. DIMECRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 8,1b-8 / Salm 65 / Joan 6,35-40. O bé: *Sant Martí I (ML), Vermell; Sant Hermenegild (ML), Vermell.*
SANTORAL: Agatònica, mr.

14. DIJOUS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51
SANTORAL: Domnina, vg. i mr.; Lambert, b.; Tiburci, mr.

15. DIVENDRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59
SANTORAL: Basilissa i Anastàsia, mr.; Crescent, mr.; Telm, rel.

16. DISSABTE

Fets, **Blanc.** Lectures: 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69
SANTORAL: Benet-Josep Labre; Engràcia, vg. i mr.; Toribi, b.

El sant

Per Eduard Brufau

Santa Teresa dels Andes

A partir de l'exemple de Teresina de Lisieux (1873-1897) el Carmel va viure una florida de la mà de religioses d'espiritualitat profunda que van morir molt joves. Uno dels casos paradigmàtics és santa Teresa dels Andes (1900-1920). Aquesta santa xilena va entrar al noviciat de les carmelites del poble de Los Andes el maig del 1919. Les germanes del convent van veure en la nova companya de comunitat una persona donada a la pregària, plena d'una fe encesa i amb una gran capacitat per estimar. Molt devota de santa Teresina, com ella santa Teresa dels Andes també va emmalaltir greument i va assumir el patiment físic i anímic per amor a Jesucrist. Va morir quan encara no feia un any que era al convent havent rebut la professió *in articulo mortis*. Va ser canonitzada el 1993 per Joan Pau II.

Mistagògia pasqual

La paraula *mistagògia* equival a la vivència de la fe per part d'aquells que han cregut i s'han batejat. L'ensenyament catequètic rebut per part de catequistes i padrins, els ajuda a viure la fe eclesial. Els Pares de l'Església parlen molt de mistagògia, ja que ells, en els primers segles, predicaven la doctrina cristiana i, després de batejar els que acceptaven la fe, els ajudaven a posar-la en pràctica en la seva vida. Tertul·lià explica que els neòfits cridats per la gràcia de Déu, al bany del baptisme, han de viure i resar amb els germans dins l'Església mare (*De Baptismo* 20). Sant Ciril diu que els que han estat crismats s'han de «mantenir fermes» en la seva vida cristiana perquè els condueix a la perfecció (catequesi XXI). Sant Agustí parla del pa i del vi que són el cos i la sang de Crist, i diu: «Sigueu això que veieu, i rebeu això que sou» (*Sermó* 272, 1).

El camí catecumenal és un camí catequètic i litúrgic que l'Església ha seguit al llarg de segles per preparar, sobretot, durant el temps quaresmal, aquells que han de rebre els sacraments de la iniciació cristiana a la Vetlla Pasqual. Per mitjà d'etapes, ritus, graus, exorcismes i lliuraments, els catecúmens van avançant en el coneixement de Jesucrist, fins a identificar-se plenament amb Ell pel Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia. Una vegada celebrats aquests sacraments, per

mitjà de la meditació de l'evangeli, la participació de l'Eucaristia, i l'exercici de la caritat, els neòfits avançaven vers la percepció del misteri pasqual esforçant-se per viure'l. Aquest és el temps anomenat de la mistagògia amb el qual el cristià assoleix un nou sentit de la fe de l'Església i del món. Per això, durant aquest temps de la mistagògia, els neòfits ajudats pels padrins es van relacionant més íntimament amb la comunitat cristiana. El lloc principal de la mistagògia és la celebració de les misses dominicals del temps pasqual. Allí s'hi troben la comunitat amb els neòfits i llurs padrins. Se'ls reserva un lloc especial entre els fidels i, tant en l'homilia com en la pregària dels fidels, se'ls recorda molt especialment. Al final del temps pasqual, al voltant del

Durant el temps de la mistagògia el cristià assoleix un nou sentit de la fe de l'Església i del món

diumenge de Pentecosta, finalitza el temps de la mistagògia, considerant que els nous batejats estan ja plenament integrats a la vida eclesial de la comunitat cristiana.

El Concili Vaticà II, ara fa mig segle, va renovar els llibres litúrgics i sacramentals, entre els quals ens donà el nou *Ritual de la Iniciació Cristiana d'Adults*, tot ordenant que es restaurés el catecumenat d'adults i revisant alhora el ritu, tan solemne com simple, del baptisme d'adults. Aquest ritual avui es fa més necessari perquè cada dia són més els adults, joves i adolescents, que en no haver rebut el baptisme en la seva infància, demanen ara els sacraments de la iniciació.

Ens trobem en ple temps pasqual, temps de la mistagògia, no solament per als nous batejats en aquesta Pasqua, sinó per a tota la comunitat cristiana, que també ha renovat el seu baptisme en el dia de Pasqua. Durant els diumenges pasquals, els cristians ens trobem a la missa dominical i rebem l'aspersió de l'aigua beneïda que ens recorda el nostre baptisme per tal que el renovem i visquem com a tals. És important que no solament coneguem la doctrina cristiana sinó que la visquem en la nostra vida de cristians batejats. Hem de practicar i hem de viure la fe. També per a nosaltres els batejats, el temps pasqual és temps de mistagògia.

F. Xavier Parés Saltor

Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpires@bisbaturgell.org

Actuació de víctimes, pares i centres escolars davant dels casos de pederàstia

Sofia

Des que va començar l'allau de notícies sobre els casos de pedofília als maristes, m'he adonat que una de les principals preocupacions dels pares era que no es comunicés a la resta de pares el que havia passat al centre. Per la meua professió (sóc jutge d'Instrucció Penal) conec de primera mà nombrosos casos d'aquest tipus.

Les nostres lleis, redactades i aprovades pels nostres parlaments, tant estatal com autonòmic, recullen el dret a la intimitat dels menors i fan especial èmfasi en aquesta protecció quan es tracta de menors d'edat que han estat objecte d'abusos sexuals o altres fets traumàtics.

Segons l'article 18.1 de la Constitució, el dret a la intimitat personal i familiar té el rang de dret fonamental, i fins a tal punt és irrompible que fins i tot en l'article 20.4

de la Constitució diu que el respecte d'aquest dret constitueix un límit a l'exercici de les llibertats d'expressió i informació.

Això significa que, malgrat la llibertat d'expressió i informació que hi ha al nostre país, ningú no pot fer públics fets o dades que afectin la vida íntima de qualsevol persona privada sense la seva autorització expressa i que només la pròpia víctima o els seus tutors poden fer públics aquests fets si així ho desitgen, però en cap cas un tercer no autoritzat.

En aquest cas el col·legi, sense una autorització per escrit dels pares dels nens afectats, té prohibit comunicar a la resta de pares, o a qui sigui, aquests fets. Això és així per evitar que les veritables víctimes i afectats hagin de suportar la pressió social que els seus amics i resta de pares o mares parlin del que ha passat o hagi deixat de passar creant d'aquesta manera una pressió més gran i un patiment injustificat en aquests nens que haurien de ser la nostra preocupació més gran. És a dir, revelar aquest tipus de fets o dades que afecten un nen o la seva família hauria constituït una intromissió il·legítima per part del col·legi.

Això significa que només la víctima o els seus autors tenien la potestat de fer públics els fets o no fer-ho, i que tant en els fets de l'any 2011, on els pares, no només no van autoritzar aquesta comunicació, sinó que van demanar discreció a l'escola, on els seus fills continuen estudiant, van prendre la decisió que van creure que era millor per al seu fill, veritable víctima de tot aquest afer.

Denunciar els fets

Malgrat això, el Centre Maristes Sants-Les Corts, i malgrat que el de-

nunciat és un dels seus professors i que la família no volia denunciar els fets, va posar una denúncia davant la Fiscalia de Menors, que és on corresponia fer-ho.

No conec fins ara cap altre centre o col·legi que hagi pres la iniciativa de denunciar penalment un professor. Malgrat això, es parla de «laxitud» del centre davant d'aquests fets quan no hi ha res més greu que acusar penalment algú de ser un pederasta. Això no indica, per pura lògica, ganes d'ocultar o tapar, com diuen alguns, sinó més aviat interès perquè surti a la llum o s'esbrini pels òrgans competents i mitjans eficients tot el mal que aquell home hagués fet.

El mateix és aplicable al moment de l'any 2013, on tampoc no s'autoritza el col·legi a fer públics aquests fets. Qui va al col·legi és el pare de la víctima, que en aquell moment tenia 19 anys i ningú no podia decidir per ell. Si bé hi ha dues versions del que va passar en les dues entrevistes que el pare de la víctima va tenir amb el centre, el que està clar és que no va ser fins al 2016 quan aquesta víctima o el seu pare —desconec qui va prendre la decisió— van decidir fer públics els fets i sortir en els mitjans i denunciar els fets al Jutjat corresponent. D'aquesta forma tots ens vam assabentar del que havia passat, quan la víctima va decidir fer-ho públic i era l'única que podia prendre aquella decisió.

Pel que fa als fets de finals del 2015, igualment hi són aplicables tot l'anteriorment explicat. Un home entra a fer unes pràctiques provinents de la Fundació Pere Tarrés i comença a fer certs comentaris inapropiats a unes alumnes del centre de sisè de Primària. Aquestes alumnes ho van explicar al seu tutor i mitja hora més tard aquest home era fora del centre.

Les nostres lleis recullen el dret a la intimitat dels menors

S'havia comunicat a la Fundació la seva conducta i que no se li donés el títol de monitor; el director del centre va anar a denunciar-lo penalment als Mossos, cosa que algunes de les famílies també van fer després.

Mentre aquestes alumnes i els seus pares no demanessin al col·legi i l'autoritessin per escrit a comunicar aquests fets a la resta de pares, el centre no estava facultat per fer-ho.

Trencar el silenci

Pel que fa a aquest tema cal dir que el sistema d'educació del col·legi, que promou la confiança plena entre els nens i els seus pares i també amb els seus tutors, va ser el que va fer que aquestes alumnes actuessin com ho van fer, «trencant el silenci» que envolta aquestes persones i es detectés aquest presumpte abusador en dues setmanes i es deslliurés tots els nostres fills de ser a prop seu.

Cal destacar que això va passar abans que la notícia sobre els fets que van tenir lloc l'any 2011 sortís a la llum. Per la qual cosa no es pot parlar d'actuació oportunista, sinó que el centre va actuar lliure de tota pressió mediàtica, que va ser la que va venir després.

Aquesta forma d'actuar del cen-

tre deriva del Protocol de Prevenció d'Abusos que ha creat el mateix centre a partir de la Llei 14/2010 i que està en procés d'aplicació des de l'any 2013, on hi ha una part de formació a tots els nivells dels qui intervenen i treballen en el col·legi i que arriba fins als professors, tutors, monitors, i s'estén als pares i alumnes.

Aquesta part final estava prevista fer-la a principis del proper curs, però els esdeveniments han fet que s'avanci a aquest any amb el lema «Trenca el silenci. No estàs sol» i que mira de donar eines als alumnes perquè confiïn en ells mateixos, en els seus pares i en els tutors i té com a finalitat evitar que l'abús es produeixi.

El segon punt a aclarir és el tema de continuar la denúncia contra Benítez, que es va posar pel col·legi l'any 2011. Cal deixar clar que el nostre Codi Penal, que és la Llei Orgànica 10/1995 del 23 de novembre, en l'article 191 diu: «1. Per procedir pels delictes d'agressions, assetjament o abusos sexuals, caldrà la denúncia de la persona agreujada, del seu representant legal o querella del Ministeri Fiscal, que actuarà ponderant els legítims interessos en presència. Quan la víctima sigui menor d'edat, persona amb discapacitat necessitada de protecció especial o una persona desvalguda, n'hi haurà prou amb la denúncia del Ministeri Fiscal.»

El col·legi, després de posar aquesta denúncia a la Fiscalia de Menors, no tenia facultat per continuar amb la denúncia si no era mantinguda pels pares de la víctima o el Fiscal, el 2011, o si la denúncia no la posava la mateixa víctima, en el cas del 2013, perquè aquesta tenia 19 anys en aquell moment, i ni tal sols el seu pare estava facultat per fer-ho per ell llevat que sigui declarat incapaç.

Camí de salvació

Què és la Setmana Santa per a molta gent? Una setmana de rebaixes, ofertes lúdiques, desconexió de tot... Des de la vessant de la fe, és la que segueix el missatge de Jesús, de les seves empremtes de la seva estada a la terra. De tot el que sabem pels escrits, el més important va ser la seva mort i resurrecció. Un lliurament personal per obrir-nos el veritable camí de salvació en la nova vida que hi ha darrera de la nostra mort.

I què podem fer nosaltres en el món de la mobilitat en l'època que la vida ens regala? Diferents missatges del papa Francesc són molt adients a la nostra vida, sobretot quan tenim un volant o un manillar a les mans, o si som vianants: «La misericòrdia és una festa!», «Venç la indiferència i conquereix la pau», «Déu no vol la nostra condemna, sinó la nostra salvació».

Misericòrdia davant dels errors dels altres, que nosaltres també cometem. No ser indiferents dignifica la persona i ajuda en el patiment dels altres: saber fer servir el telèfon d'emergències 112, ser al costat dels que pateixen moments d'angoixa... I Déu vol el millor per a tots, perquè ens estima, sense distinció de creences, races ni colors: és Pare i Mare de tots.

ESTEVE RIFÀ
Barcelona

Infàncies trencades

A la guerra civil, era una nena. Vaig patir els bombardejos durant tres llargs anys. Sóc una supervivent, a punt de fer 90 anys.

Quan veig en aquestes barques tants nens (immigrants, refugiats...) que, com jo, no tenen culpa de res, el meu cor s'entristeix i ploro

Actes de generositat

Alumnes de diferents escoles de Tarragona, València, etc., s'han tallat el cabell perquè amb ell es facin perruques per als malalts de càncer. També hem sabut que un nen nord-americà ha estat protagonista d'un acte generós de desprendiment per salvar la vida del seu millor amic, que pateix un càncer cerebral. Brady Kahle, de 9 anys, ha venut la col·lecció de cromos que feia des que tenia 3 anys per aconseguir diners i ajudar el seu amic en el tractament. Tots dos són actes generosos que ens fan confiar en el futur de la raça humana. Vull felicitar els pares i els professors d'aquests nens i adolescents. Sens dubte, la tasca educativa ha estat decisiva en la formació d'aquests joves, que han demostrat que tenen un gran cor.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

pel que estan passant. Si pogués, els abraçaria per protegir-los, però només puc pregar per ells.

ROSA SEGALÁS LLACH
Villaescobedo de Valdelucio
(Burgos)

Ajudes urgents

És esgarrifós llegir la situació que viuen els refugiats i encara pitjor veure'n les fotografies, un autèntic drama. Aquests nens, quines vivències deuen estar patint? Ells són els principals perjudicats i el que és segur és que tindran seqüeles durant tota la vida, perquè ningú no surt indiferent de l'horror d'una guerra.

Un dia ens informen de la desaparició de 10.000 nens: 10.000 drames, 10.000 famílies destrossades. Un altre dia sentim testimonis de nenes utilitzades com a esclaves sexuals i, així, horror rere horror que sembla que no s'acaba mai i mentrestant tots tenim la sensació que es fa poc i malament.

Molts ens preguntem: què hi puc fer?, i responem ràpidament: això ho han d'arreglar els governs. És veritat, són necessàries unes ajudes

econòmiques extraordinàries. No obstant això, penso que la participació ciutadana també és important i molts estariem disposats a ajudar amb la nostra aportació en campanyes serioses de solidaritat.

PILAR PEÑA SAIZ
Barcelona

Regeneració moral

La corrupció compromet el correcte funcionament de l'Estat, introdueix una desconfiança creixent pel que fa a les institucions públiques i provoca un menyspreu progressiu dels ciutadans per la política i els seus representants. La majoria dels nostres polítics exerceix amb dedicació i honradesa les funcions públiques. Per això resulta urgent prendre les mesures adients per posar fi a la corrupció. Si manca energia en la seva eradicació es poden obrir les portes a perturbacions polítiques i socials. Això exigeix una regeneració moral.

DOMINGO MARTÍNEZ MADRID
Baños de Valdearados (Burgos)

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Reconèixer-se pecador

M'han semblat força interessants les seves respostes sobre temes referents al sagrament de la confessió i concretament a la necessitat de confessar els pecats. Però hi ha un punt que vostè no comenta i és el fet de reconèixer-se pecador. Conec moltes persones que diuen que no es confessen perquè no tenen pecats i, és clar, com confessaran el que no reconeixen?

La pèrdua del sentit del pecat que ja va denunciar encertadament el papa Pius XII en l'encíclica sobre *El cos místic* és a la base no només de la crisi que pateix el sagrament de la Penitència, sinó d'una crisi molt més extensa i profunda que afecta tota la vida cristiana. No reconèixer-se pecador és perdre el realisme més elemental en la vida cristiana. Creure que la gent ha deixat de confessar-se perquè hi ha molta més santedat em sembla una ingenuïtat monumental. Curiosament, els sants sempre han estat els que s'han reconegut més pecadors. La seva pregunta és efectivament molt important, tant que se li ha plantejat de manera explícita al papa Francesc en el seu excel·lent llibre *El nom de Déu és Misericòrdia*. En recomano la lectura per entendre a fons el sagrament de la confessió.

Per respondre la seva pregunta esmento literalment el papa Francesc quan se li pregunta com aconseguim reconèixer-nos pecadors i sobre el que li diria a algú que no se sent pecador. Diu el papa Francesc: «Els aconsellaria que demanessin aquesta gràcia! Sí, perquè reconèixer-nos pecadors és una gràcia. És una gràcia que et ve donada. Sense la gràcia, al màxim que es pot arribar és a dir: sóc limitat, tinc els meus límits, aquests són els meus errors. Però reconèixer-nos pecadors és una altra cosa. Significa posar-se davant de Déu, que és el nostre tot, presentant-nos a nosaltres mateixos, és a dir, al nostre no-res. Les nostres misèries, els nostres pecats. És realment una gràcia que s'ha de demanar.» Efectivament, és una gràcia que ens arriba ordinàriament per l'escolta de la Paraula de Déu i la pregària sincera. Quan algú em diu que no és pecador, adverteixo una enorme superficialitat en la vivència de la vida cristiana, molt poca pregària i poca escolta de la Paraula. La mateixa impressió que quan algú en l'àmbit purament humà em diu que és perfecte i que no té defectes.

Amb això, ja està tot dit. També diu el papa Francesc: «La misericòrdia existeix, però si tu no la vols rebre... Si no et reconeixes pecador vol dir que no la vols rebre, vol dir que no en sents la necessitat... És important no creure'ns autosuficients.»

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

SÓC EL JUTGE INIC, NO RESPECTO NINGU, PERÒ ATENDRE AQUESTA VIDUA PERQUÈ NO PARA D'ATABALAR-ME

ÉS EL QUE VAIG APRENDRE PER TENIR ÈXIT, EN LA PREGÀRIA A DÉU

El Tarn, terra de creences profundes

Aquest departament del sud de França, amb capital a Albi, conserva un ric patrimoni cristià

Eduard Brufau

Albi

Des de fa segles el Llenguadoc ha estat una terra de pas força dinàmica on han conviscut, de vegades en harmonia però sovint també en conflicte, diverses branques del cristianisme. Això és especialment cert per a la comarca històrica de l'Albigès, que avui coincideix aproximadament amb el departament administratiu del Tarn, amb capital a Albi. Evangelitzada des de primera hora, aquesta zona del sud de França va comptar entre els segles XI i XIII amb una forta implantació del catarisme, una doctrina cristiana considerada herètica nascuda a l'Orient. Més tard, al segle XVI, part de la població d'aquestes terres va abraçar la reforma protestant. Encara avui, el visitant de casa nostra se sorprèn en topar-se amb nombrosos pobles amb austeres esglésies evangèliques allà on esperaria trobar-hi una parròquia catòlica amb retaules i sants. Amb tot, el catolicisme és la confessió cristiana que més ha marcat les terres del Tarn; l'exponent més clar és la grandiosa catedral gòtica d'Albi.

La fortalesa de la fe

La catedral de Santa Cecília d'Albi i el

complex del recinte episcopal, Patrimoni Mundial de la Unesco, presideixen visiblement tota la ciutat. El temple catedralic es va començar a construir al segle XIII, després de la violenta croada contra els càtars, per manifestar visiblement la fortalesa i la rectitud de la fe catòlica en el focus mateix de l'heretgia albigesa. Des de l'altra banda del riu que voreja la ciutat, el Tarn, la catedral sembla evocar una gran nau amb les veles desplegadas que puja aigües amunt per menar els naufragats a bon port. Però la sensació que s'imposa amb més força en veure aquest edifici ja des de lluny és la de trobar-nos davant d'una impressionant fortalesa inexpugnable: murs llisos i massissos, finestrals llargs i estrets com espitlleres, manca d'ornamentació, contraforts que recorden torres de defensa i un campanar que ben bé podria ser la torre de l'homenatge d'un castell. I malgrat l'aspecte militar, l'aspecte exterior de la catedral és bell, serè i perfectament harmònic. Potser hi ajuda el fet que estigui tota ella íntegrament construïda amb maó; és l'edifici de maó més gran de França i la catedral de maó més gran del món. L'ús d'aquest senzill material de construcció, habitual a tota la regió de Tolosa, aporta als murs una certa humilitat ascètica i sobretot

La catedral d'Albi impressiona per l'aspecte de fortalesa.

El cor flamíger i les voltes policromades.

molta calidesa. L'austeritat militar de l'exterior es transforma una vegada a dins en exuberància decorativa. Les voltes i tots els murs estan coberts de pintures al fresc de l'època del Renaixement. Passejant per l'espaiosa nau única els ulls del fidel potser s'esgarriren davant de les escenes del Judici final representades al mur de l'entrada principal, sota l'elegant orgue barroc; però si alça els ulls fins a la volta gòtica trobarà la imatge consoladora del cel: el blau intens, la brillantor dels estels i la profusa presència dels àngels recorden al fidel l'amor incondicional de Déu i la seva promesa de vida eterna.

Al centre de la nau hi ha el cor, una meravella de l'arquitectura i l'escultura gòtica flamígera. L'espectacular pòrtic del cor (o *jubé*, en francès) sembla voler advertir als que hi entren que s'endinsen en un espai altament sagrat. Aquí la imatge que ve al

la policromia original i la majoria de les imatges, com ara les desenes d'àngels, tots ells diferents, que semblen voler acompanyar amb les seves veus el cant diari dels canonges. Dues escultures poc habituals coronen dues de les portes d'entrada al cor: l'emperador d'Orient i el d'Occident.

Terra humana, creences divines

A més d'Albi el departament del Tarn ofereix altres llocs d'interès per a la història de la fe cristiana. No gaire lluny de la ciutat episcopal, el poble de Monestiés conserva el Sant Enterrament, un conjunt escultòric singular que havia pertangut a un bisbe d'Albi del segle XV; tots els personatges representats, de mida natural, són d'un gran naturalisme i l'escena adquireix un aire gairebé teatral.

Per conèixer la història i la doctrina càtara, a banda dels antics castells medievals, el visitant es pot acostar fins al Museu del catarisme, al poble de Mazamet. Si es vol endinsar en la identitat protestant ben arrelada a bona part del Tarn és obligada la visita al flamant i didàctic Museu del Protestantisme, situat al llogaret de Ferrières, encara avui amb una viva comunitat reformada. Terra de creences, terra de pas, de vinyes velles ja conreades pels romans d'on avui neix l'excel·lent vi de Gaillac; una catedral gòtica de maó, parròquies rurals filles de la reforma de Calví, ruïnes càtars, antigues guerres de religió... Al Tarn la història humana s'expressa amb totes les facetes possibles, com si volgués expressar de múltiples maneres la inesgotable realitat del misteri diví.

cap ja no és la de la fortalesa, sinó la del *sancta sanctorum*, l'espai més sagrat i interior de l'antic Temple de Jerusalem. El cor, com una catedral dins de la catedral, encercla i protegeix l'altar, símbol de Jesucrist mort i ressuscitat per cadascun dels homes sense excepció, el centre neuràlgic de tot el conjunt catedralic. L'elaborat cadirat del cor conserva tota

MÉS INFORMACIÓ:

www.tourisme-tarn.com

Antològica de Josep Guinovart a Montserrat

La mostra posa el focus en els seus viatges i en la seva mirada sobre espais i ciutats

Redacció
Montserrat

El Museu de Montserrat acull, fins al proper 22 de maig a la Sala Daura, la mostra *Geografies emocionals*, de Josep Guinovart. Està formada per una acurada selecció d'una cinquantena de peces d'aquest artista barceloní, provinents de la Fundació Espai Guinovart d'Agramunt, del Centre d'Obra Gràfica Josep Guinovart, a més d'altres col·leccions particulars.

Maria Guinovart, filla de l'artista, i Yolanda Alonso són les comissàries d'una exposició amb una selecció d'obres que ens apropa al viatge exterior i interior d'una de les figures més rellevants de l'art català contemporani. És el primer cop que el Museu de Montserrat acull l'obra de Josep Guinovart, que s'ha convertit en una antològica. El recorregut s'inicia amb la pintura figurativa dels inicis fins a l'abstracta del final de la seva vida. Cal destacar també el vídeo realitzat per Pep Roig, que fa un recorregut per la vida de Guinovart, i que es pot veure en aquesta mostra.

Geografies emocionals posa el focus en els viatges de Guinovart, en la seva mirada sobre espais i ciutats d'arreu del món, i com determinats paisatges van deixar una profunda empremta en l'ànima de l'artista. Aquests viatges, fins i tot, van convertir els camins físics en camins emocionals pels quals Guinovart va transitar durant tota la vida, visitant-los i revisitant-los anys després al llarg del seu camí cap a *ÍtacAgramunt*.

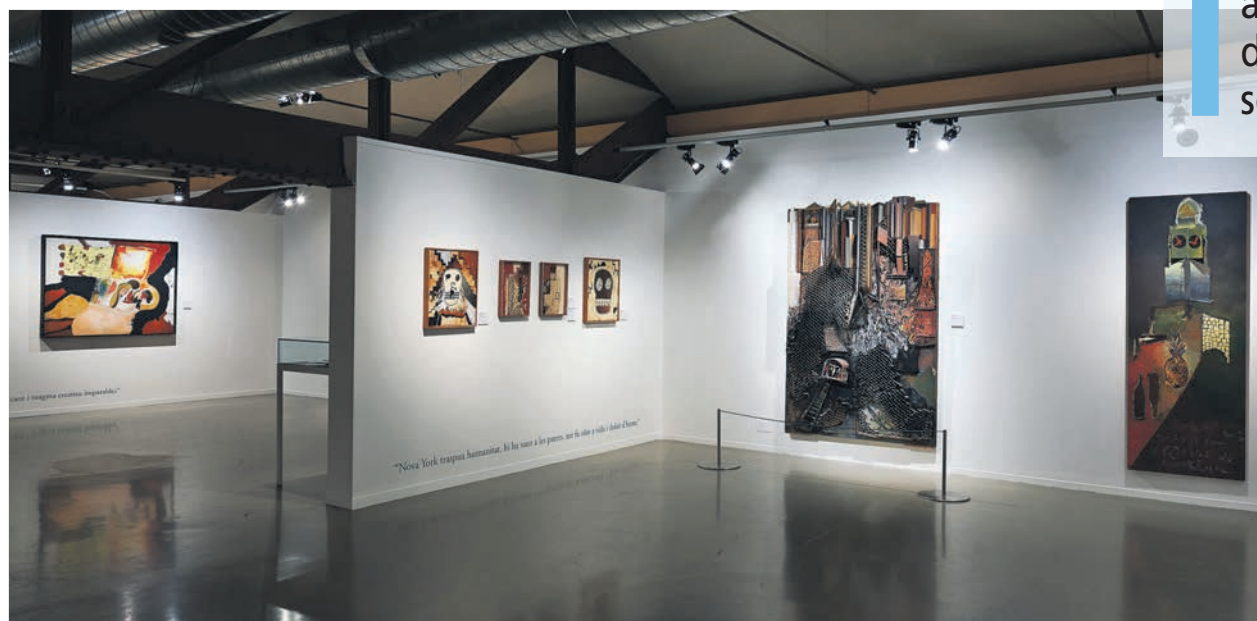
Evolució plàstica

Aquesta exposició pretén ser un recorregut per tots aquells indrets que van marcar un abans i un després en la trajectòria de Guinovart. En aquest viatge per les diferents sales es pot veure com, a poc a poc, l'artista es va despullant de l'academicisme per adquirir el seu propi llenguatge, la seva pròpia veu, des de les primeres pintures de 1940 —clarament figuratives—, que marquen el punt de partida d'un itinerari que permet al visitant veure l'evolució plàstica de Guinovart al llarg de la seva vida. Agramunt, el País Basc, París... Cada pas que fa allunyant-se de la seva ciutat natal l'apropa a noves geografies i el convida a experimentar amb nous materials.

L'ús de les aquarel·les i el carbó va deixant pas a la incorporació d'elements que converteixen obres planes en volumètriques. Pedres, plàstics, cartons... tots són benvinguts a la paleta de l'alquimista i, un cop transformats, passen a formar part del seu nou abecedari.

Perfil biogràfic

Josep Guinovart i Bertran (Barcelona, 1927-2007) està considerat un dels màxims representants de l'in-

El recorregut s'inicia amb la pintura figurativa dels inicis fins a l'abstracta del final de la seva vida

formalisme. Va estudiar a l'Escola de Mestres Pintors, a la d'Arts i Oficis i a la Llotja, a Barcelona. El 1948 va presentar a Agramunt la seva primera ex-

posició individual. A començaments dels anys cinquanta es va vincular al grup Dau al Set. El 1951 va realitzar els seus primers gravats a l'aiguafort.

Sis anys més tard es va iniciar en l'art abstracte, amb elements tridimensionals. El 1970 va començar a treballar amb la serigrafia.

XIPRE

Monàstic

Club⁺amics

Associació Amics de Catalunya
Cristiana i Ràdio Estel

Contacte:
Tel: 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Organització tècnica
Ruth Travel GC 1478

Del 9 al 16 de maig

Festa de la Mare de Déu del Blau a Lleida

S'hi apleguen la llegenda, la tradició, la història i la devoció

Jordi Curcó
Lleida

La ciutat de Lleida va celebrar recentment la festa de la Mare de Déu del Blau, una advocació original i molt lleidatana que no té parangó. La imatge, procedent de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella, és una talla de pedra policromada, realitzada per l'escultor Jordi Safont el 1447-1448. Està considerada l'escultura més rellevant del gòtic català del segle XV.

L'any 2003, per iniciativa del Capítol Catedral i amb el suport de qui era aleshores bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va ser entronitzada en un lateral de l'altar major de la catedral nova, on des d'aleshores és venerada pels lleidatans.

Aquest fet ha contribuït a una gran devoció i popularitat entre els lleidatans. De fet, són una bona colla les nenes lleidatanes que es diuen Blau o Maria del Blau. Tant és així que el 6 de juny del 2010 la Seu Vella de Lleida va acollir una Trobada de Blaus, que fou tot un èxit. Hi va aplegar 56 Blaus, d'entre 5 mesos i 33 anys, procedents no tan sols de Lleida, sinó també d'altres indrets de les comarques de Barcelona i Tarragona.

Aquesta trobada va propiciar que l'any 2011 es constituís l'Associació Blaus Lleida, que vol aplegar totes les nenes, noies i dones que es diuen Blau. Alhora, pretén popularitzar aquest nom i donar a conèixer i promocionar els valors culturals, històrics, artístics, tradicionals i religiosos que embolcallen aquesta lleidatana advocació mariana i la seva llegenda. Actualment té inscrites al voltant d'un centenar de Blaus.

L'associació ha celebrat per sisè any consecutiu la festa de la Mare de Déu del Blau, amb una Eucaristia celebrada el vespre de la festa a la catedral nova, presidida per primera vegada pel bisbe Salvador Giménez Valls. En la seva homília es va referir a «l'ancià Simeó, que es commou en veure Jesús, i Josep i Maria que porten el fill en braços. És la tendresa del Senyor envers els seus

fills.» Pel que fa a la festa de la Mare de Déu del Blau, va definir-la com a «entranyable», unida a la bellesa i la perfecció en la vida. «A través d'aquesta preciosa imatge de la Mare de Déu, vinculada en els seus orígens a la Seu Vella, els lleidatans heu trobat el seu fill Jesucrist», va dir.

Finalitzada la celebració i mentre el Petit Cor de la Catedral de Lleida cantava els *Goigs en lloança de la Mare de Déu del Blau*, prop de seixanta nenes i joves que es diuen Blau o Maria del Blau, acompanyades pels seus germans, pares i familiars, van ofrenar llums i flors als peus de la seva imatge.

La festa de les Blaus va cloure, dies més tard, a la mateixa catedral amb un concert solidari a benefici del Programa d'Acollida de Càritas Lleida. El concert, titulat *Del Blau al Cel*, va ser interpretat pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, sota la direcció de Mn. Joaquim Mesalles, mestre de capella de la catedral, i pels joves de l'Orquestra Simfònica d'Intèrpret, amb direcció d'Alfons Pérez.

El president de l'Associació Blaus Lleida, Josep M. Pujol, va manifestar la seva satisfacció pel suport que els lleidatans han donat als actes organitzats enguany amb motiu de la festa del Blau. «Un exemple ha estat l'ofrena de llum i flors a la Mare de Déu a la catedral, amb una nodrida assistència de Blaus i famílies, fins i tot algunes d'elles arribades d'altres punts de les nostres comarques i de Catalunya, com la Noguera, les Garrigues, el Barcelonès i el Garraf», va constatar.

I va afegir: «L'ofrena de llum vol ser un signe i una invitació a ser capaç de compartir la llum per rebre més llum. La festa, tot i tenir poc més de sis anys, està arrelant. El degoteig de famílies que s'han donat d'alta a l'associació és constant. Caldrà anar pensant en noves iniciatives per al proper any.»

L'associació disposa de pàgina web (www.blauslleida.com) i d'adreça electrònica (blauslleida@gmail.com).

Una llegenda singular

El molt lleidatà nom de *Blau* o *Maria del Blau* deu el seu origen a una antiga llegenda, que dona raó del seu nom, alhora que evoca la màcula o *blau* que llueix la Verge al front.

Fou quan els canonges van encomanar una imatge de la Mare de Déu per ser col·locada al mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella de Lleida. El temps corria i el mestre va fer treballar el seu deixeble en l'execució de l'obra, que va esculpir una formosa cara de la Mare de Déu.

L'escultor, en contemplar-la i descobrir-ne la bellesa, es va sentir humiliat. No va poder contenir l'enveja i, irritat, va llençar el martell contra la cara de la Verge amb l'objectiu de malmetre-la, però no va aconseguir el seu propòsit. La imatge, diu la llegenda, va restar intacta i al front, colpit per l'eina de l'escultor, va aflorar un senyal com si hagués picat en carn viva: el *blau*. Així mateix el relat explica que el martell va rebotar i va anar a parar al cap de l'escultor, que va caure mort a terra.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- L·LICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Trenta anys del Concurs Bíblic de Catalunya

Per commemorar aquesta efemèride, la Federació de Cristians de Catalunya organitza un viatge al Vaticà del 23 al 26 de maig

Miquel Àngel Codina

Amb motiu del 30è aniversari del Concurs Bíblic de Catalunya, la Federació de Cristians de Catalunya, a través de la subfederació Grup Avant de Terrassa, organitza un viatge al Vaticà entre els dies 23 i 26 de maig, presidit per l'arquebisbe de Tarragona i primat, Mons. Jaume Pujol. Obert a tothom, l'objectiu fonamental és presentar el Concurs Bíblic al papa Francesc i difondre'l arreu del món per aconseguir que altres països en copiïn el model i el convoquin.

A més, els responsables de la Federació de Cristians de Catalunya han preparat una exposició commemorativa que porta per títol *Amb Déu tot és possible*. La mostra, que és audiovisual i romandrà exposada a la sala d'exposicions de l'Institut Maria Santíssima Bambina del Vaticà, també del 23 al 26 de maig, repassa les principals fites del certamen al llarg de la seva història. Així mateix, explica el funcionament del Concurs pas a pas.

El Concurs Bíblic de Catalunya és el certamen educatiu de tipus bíblic més important d'Europa i del món, que va començar a celebrar-se l'any 1986. Per ell, hi ha passat més d'1.200.000 alumnes d'un miler d'escoles públiques i privades catalanes; acumula prop de 5.000 guanyadors i s'ha celebrat ininterrompudament una vegada al curs a totes les diòcesis de Catalunya durant tres dècades. Avui dia hi participen més de 70.000 infants i joves cada any.

Tres grans objectius

Antoni Comas, president de la Federació de Cristians de Catalunya, especifica que els objectius principals del Concurs Bíblic de Catalunya són tres: «Primer, que nois i joves coneguin més Jesús, que s'acostumin a tractar-lo. Jesús mai no abandona els seus amics. Segon, que, a través de la Bíblia, els participants puguin comprendre més bé la cultura i l'art del seu país, és a dir, la pròpia identitat, aquella que ens cohesiona i vertebrava com a societat. I tercer, que, per mitjà del Concurs, es faci possible que nois i joves creixin amb la pràctica dels valors i que, a partir d'aquí, aquests valors es converteixin en virtuts.»

Des dels seus inicis, el Concurs Bíblic de Catalunya vol ser una eina evangelitzadora i ecumènica senzilla, que desporti la set de Déu en els infants, adolescents i joves perquè tots coneguin

Exposició commemorativa del 30è aniversari del CONCURS BÍBLIC DE CATALUNYA

VATICÀ. 23, 24 i 25 de maig 2016
SALA D'EXPOSICIONS INSTITUTO MARIA SS. BAMBINA
 Via Paolo VI, 21 • 00193 ROMA

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
 SUBFEDERACIÓ GRUP AVANT - TERRASSA

ANTONI COMAS

«El Concurs Bíblic de Catalunya és una bona eina formativa, que forma tant el coneixement com l'esperit»

Jesucrist. «És una bona eina formativa, que forma tant el coneixement com l'esperit», afirma Antoni Comas. I afegeix: «També pot servir com a catequesi per als infants, però posem l'accent en la formació completa de la persona.»

«També guanyarem el Jubileu de la Misericòrdia. A més, el dimecres dia 25, a l'audiència pública amb el Sant Pare, farem lliurament al papa Francesc d'una edició exclusiva del *Llibre del Concurs Bíblic*, amb tota la seva història any rere any, i el primer número complet de *Nació i magisteri pontifici*, en el qual va treballar el nostre consiliari Mn. Antoni M. Oriol Taret, amb un equip de recerca, durant nou anys i fins a la data de la seva mort, i que ara hem pogut completar», informa Comas.

Més activitats

Paral·lelament a l'exposició commemorativa dels trenta anys del Concurs, la Federació també ha organitzat, a la mateixa sala d'exposicions de l'Institut Maria Santíssima Bambina, la mostra *Vida i situació del procés de canonització del beat Pere Tarrés* per tal de donar a conèixer la vida del metge català, en procés de canonització. Pere Tarrés va ser entre els anys 1931 i 1936 vicepresident de l'aleshores Federació de Joves Cristians de Catalunya i gran defensor de l'activitat evangelitzadora com a moviment de la Federació, que a la dècada dels trenta comptava amb més de 20.000 membres.

Així mateix, s'organitzaran tres conferències al saló d'actes de l'Institut Maria Santíssima Bambina. Una, sobre *Pedagogia en l'ensenyament de la Bíblia a infants, escolars i joves*, que impartirà el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz; la segona, titulada *Martirologi dels joves de la Federació de Cristians de Catalunya*, anirà a càrrec de Pere Joan Sureda, de Girona, fill d'un màrtir, i la tercera, *Les arrels cristianes de Catalunya*, serà dictada per Mons. Jaume Pujol.

Els interessats a apuntar-se al viatge, poden trucar al tel. 933 630 364 (Lluïsa Argerich) o escriure un correu electrònic a roma2016@federaciocristians.cat.

XVI CONCURS BÍBLIC DIBUIX

Titul del tema dibuixat segons les bases: "JESÚS I EL SENYOR ENS ESCOLA"

Categoria	1a	Nom i cognoms de l'alumne/a	CARLA PARRIS TARRÉS	Bisbat	URGELL
Nom de l'escola	ESCOLA ÀLBOR	Adreça de l'escola	CL DE LA CRU... 5/1	Localitat	ALBESA

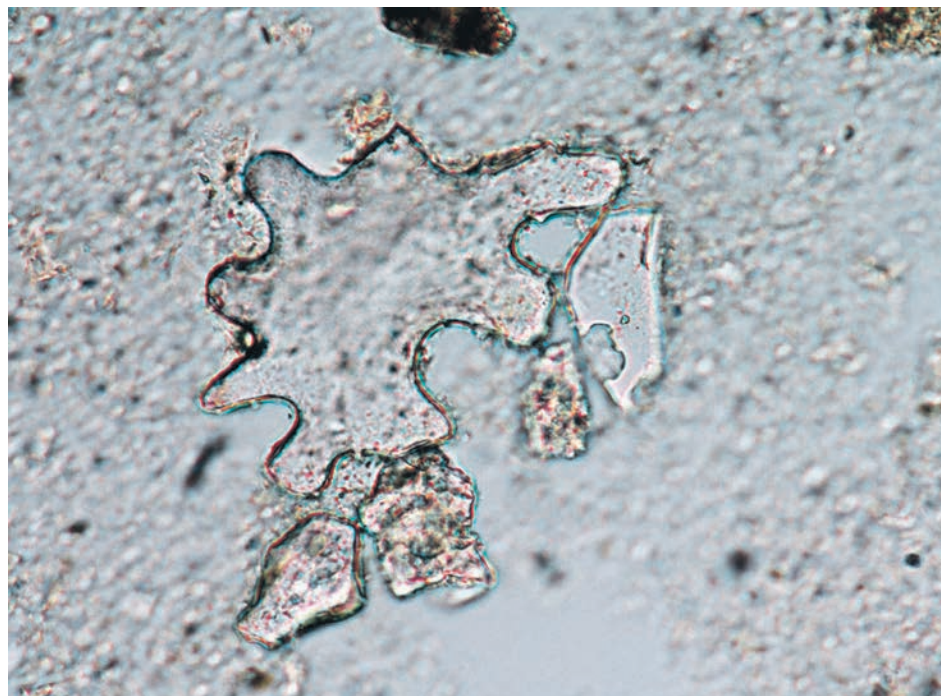
Dibuix que va rebre el primer premi del XVI Concurs Bíblic de Catalunya al bisbat d'Urgell.

Actualitats científiques

Els fitòlits, una nova eina per investigar fòssils

Segur que no sabeu què són els fitòlits. Etimològicament el mot significa «pedres de plantes». I s'ha donat aquesta denominació a partícules minerals microscòpiques (la seva mida oscil·la entre una i cent micres) que es troben dins de cèl·lules vegetals. Generalment són de sílice, o sigui, de diòxid de silici. No cal dir que en morir la planta que les conté resten inalterables, i en llocs d'abundor de vegetals que han desaparegut originen una pols finíssima ben coneguda ara pels paleontòlegs. El primer científic que s'adonà de l'existència d'aquesta mena de pols i en deixà constància va ser Charles Darwin, que el 16 de gener de 1832 en arribar a Puerto Praya (Cabo Verde) n'observà i ho consignà en el seu conegut diari.

Pel fet que no s'alteren amb el temps, aquestes partícules són un bon testimoni de vegetacions pretèrites, cosa interessant per a la paleontologia. Ara bé, les formes que prenen són característiques dels tipus de plantes a què pertanyen, no tenen la mateixa configuració les que provenen de falgueres que les de fanerògames, i dins d'aquestes encara es poden distingir diversos grups, cosa que permet saber quina mena de vegetació hi havia

Fitòlits recuperats de la formació de sarment a la Gran Barranca, a Chubut, Argentina (crèdit: Regan Dunn).

allà on se'n troben. Això permet anar traçant la història de la vida vegetal. Es pot dir que, gràcies als fitòlits, ja tenim conegut el camí que ha seguit la vegetació terrestre en els últims 70 milions d'anys.

Però ara s'ha vist que també són un ajut per conèixer com era la vida dels animals. Va ser Caroline Stromberg, de la universitat de Washington, la que va iniciar l'estudi d'excrements fòssils (o sigui, copròlits) de *Titano-*

saurus del cretaci superior de l'Índia tot identificant-hi els fitòlits corresponents a les plantes que constituïen la seva alimentació: herbes, coníferes, cícaes i palmeres. I encara s'ha pogut fer una descoberta semblant analitzant els fitòlits incrustats en les dents de l'animal. Va ser Dolores Piperno de l'Institut Smithsonian qui va iniciar el 1990 aquest altre mètode. I va poder anunciar, amb l'anàlisi que en féu, que el *Gigantopithecus blackii* (un primat més gran que un goril·la) tenia una alimentació variada a base de gramínies i altres plantes com l'anomenat «arbre del pa». I han seguit més estudis, com el del mastodont americà, que visqué fa entre 13.890 i 11.500 anys, que tenia una dieta dominada per herbes. I també s'ha vist que els neandertals tenien una dieta més vegetal que carnívora, contra el que molts suposaven.

Com veieu els paleontòlegs ho aprofiten tot per anar esbrinant com era la vida del passat. Si voleu saber més coses d'aquest tema podeu llegir l'article titulat «La memoria mineral de las plantas» de Thomas C. Hart, publicat al número del mes de març passat de la revista *Investigación y Ciencia*. El que us acabem d'explicar és un resum del que s'hi diu.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Tradicions remeieres

La carxofera és depurativa del fetge

La carxofera o escarxofera (l'lat., *Cynara scolymus*; cast., *alcachofa* o *alcarchofa*) és una hortalissa que dos mil anys enrere ja gaudia d'un gran prestigi, especialment en els guisats de la cuina romana, car els romans la servien a taula laminada i adobada (a guisa de carpaccio) i també solien menjar el cor tendre de la carxofa, ben amanida, amb un bon oli i vinagre i també menjaven els cors de carxofa amb cargols.

La carxofa és, alhora, una planta remeiera molt eficient per guarir les malalties del fel car la cinarina que conté aquesta planta afavoreix la producció de la bilis, de manera que és la principal hortalissa depurativa del fetge puix que també conté *inulina* que és una substància de gust molt amarg estimuladora de la digestió dels greixos i que s'ha mostrat eficaç per rebaixar els nivells de glucosa i de colesterol. Tot i el prestigi que assolí la carxofa en la cuina de Roma, aquesta hortalissa no penetrà en la gastronomia hispana fins ben entrat el segle quinzè.

Actualment es conreen una gran varietat de carxofes: l'escarfoxa blanca de Tudela, les carxofes italianes de la Toscana, les franceses del Rosselló i de la Provença i, sobretot, les carxofes de Benicarló i del Baix Llobregat que són unes de les hortalisses més saludables, i més apreciades, de la cuina mediterrània. La carxofera és recomana de prendre una estona abans dels àpats.

El prestigiós botànic Pius Font i Quer (†1964) escriví que «el cultivo y el perfeccionamiento del cardo de comer y de la alcarchofa se remontan a la gran antigüedad. En diversas representaciones del antiguo Egipto aparecen con frecuencia unas a modo de piñas que semejan ser las cabezas de la alcarchofera o del cardo» (*Plantas medicinales*, 604). Pel que fa a les flors del card formatger o herbacol (l'lat., *Cynara cardunculus*) en la praxi de la medicina popular s'han emprat per quallar la llet destinada a l'elaboració del mató o del formatge.

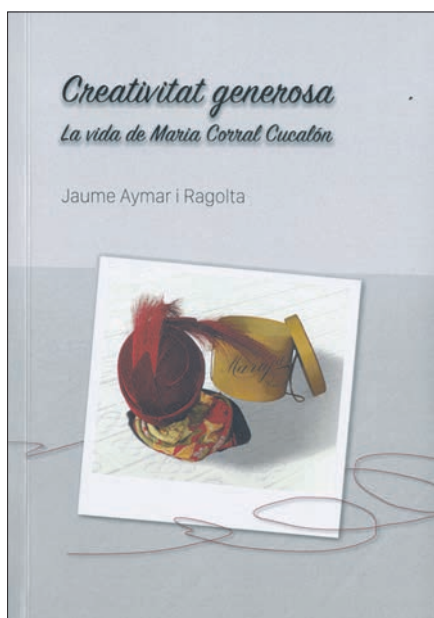
La carxofera és una hortalissa derivada del card formatger que, conreat des d'antic a les hortes, ha

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

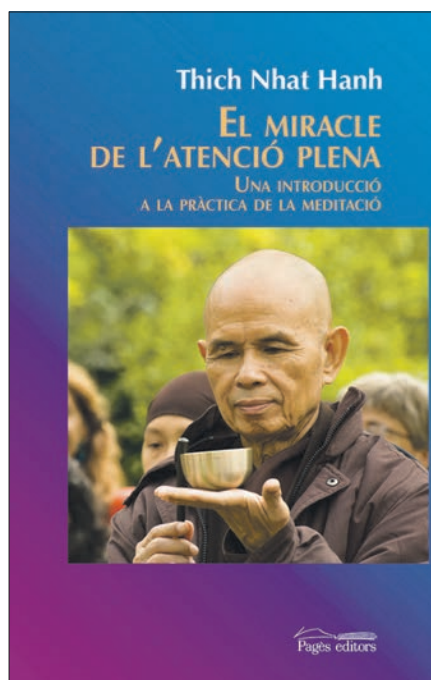
anat millorant com a hortalissa al llarg dels anys i, actualment, produeix unes capsos molt saboroses i riques en fibra. A més, la carxofa és una hortalissa molt rica en minerals com ara el magnesi, calci i potassi i és especialment útil per guarir les malalties del fetge. Actualment, alguns especialistes de medicina natural parlen de la *Cinoteràpia*, ateses les nombroses qualitats i les peculiars propietats d'aquesta hortalissa que era conreada d'aquesta guisa pels antics hortolans caputxins: «Se plantan les escarchofas, o alcarchofas ab esqueixos de la mateixa planta, y assó se pot fer tot los meses del any en lluna vella. Volen aigua, y fem al tronch y que se entrecávan cada mes»; (BHC, *Lo jardiner hortolá*, VI). Com que les carxofes són molt saciants, baixes en calories i molt riques en fibra, han esdevingut una de les hortalisses més estimades en les dietes d'aprimament, i atesa la seva capacitat drenant i dissolvent dels greixos, també ajuden a rebaixar el colesterol i a combatre les dermatitis, l'acné i els eczemes. El cor de la carxofa tendre amb pèsols estofats és un plat de temporada excel·lent! A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de la marialluisa, que és una de les herbes més estimades per la tradició remeiera contemporània.

JAUME AYMAR i RAGOLTA
Creativitat generosa
Edimurtra, 2016, 120 pàg.

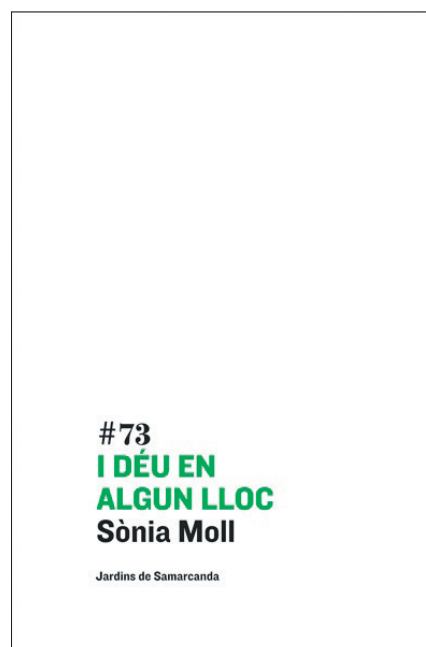
Promogut per l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, associació que promou valors humans des d'una proposta de bé social, aquest llibre dona a conèixer la biografia de Maria Corral Cucalón (1896-1965). Va ser una dona forta, treballadora, discreta, senzilla, creativa i una gran benefactora. Va crear una petita empresa, Modas Maruja, amb quinze treballadores.

THICH NHAT HANH
El miracle de l'atenció plena
Pagès, 2015, 110 pàg.

Aquestes pàgines són una introducció a la saviesa i a la bellesa de la pràctica zen. En aquesta lúcida guia, Thich Nhat Hanh ofereix alguns exercicis que podem realitzar en la nostra vida quotidiana. Aquest monjo vietnamita ens recorda que, a través del zen, qualsevol moment pot ser una bona oportunitat per assolir la pau interior i un més gran coneixement d'un mateix.

SÒNIA MOLL GAMBOA
I Déu en algun lloc
Eumo, 2015, 78 pàg.

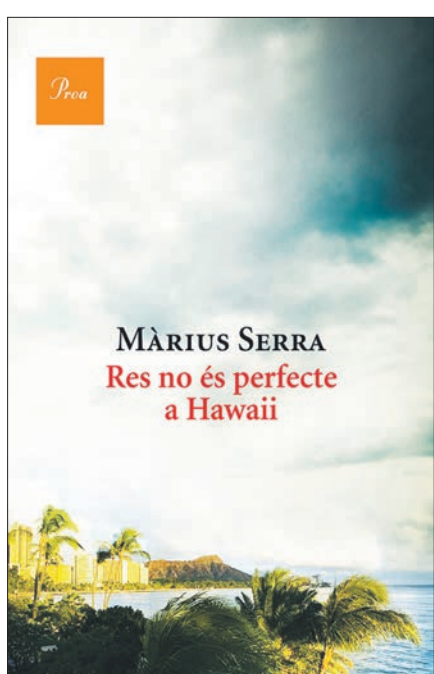
L'editora i lingüista Sònia Moll presenta versos de comiat, d'acceptació i de recerca. De pressentir Déu en la pèrdua progressiva i lenta de la mare. Una pèrdua que transforma l'ésser com el transformen les paraules que intenten dir l'absència. Intuir Déu en algun lloc, potser darrere dels mots, o davant, o al voltant. Sempre, en tot cas, just quan no mires. Just allà on no mires.

JORDI CASSÀ i VALLÈS
El padre Gallifa y dos condenas
Trialba, 2016, 308 pàg.

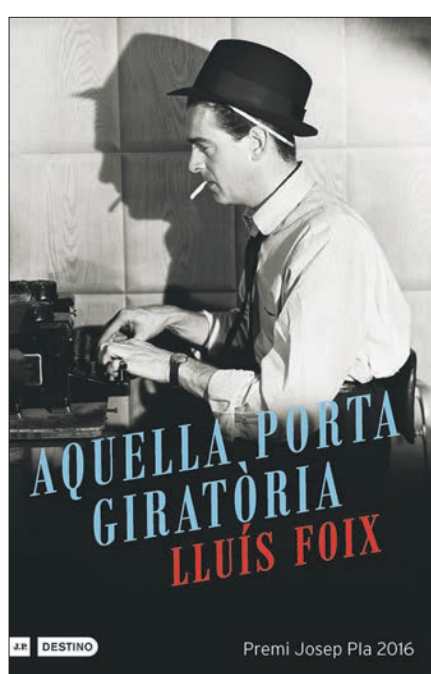
Clergue de virtuts exemplars, aquesta biografia del pare Joan Gallifa i Arqués (1755-1809) posa de manifest els seus treballs heroics en favor de la independència espanyola durant la invasió napoleònica, la qual cosa li va valer que un consell de guerra el condemnés a pena de mort a garrot. Amb la present obra es pretén rescatar de l'oblit aquest personatge il·lustre.

MÀRIUS SERRA
Res no és perfecte a Hawaii
Proa, 2016, 476 pàg.

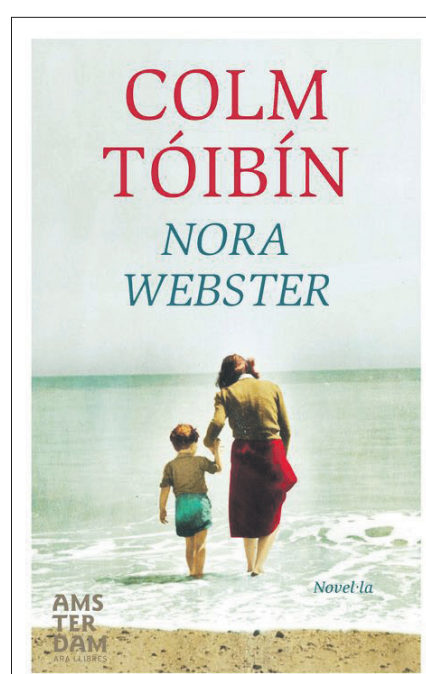
A l'illa de Hawaii se celebra un congrés sobre el capità Cook, el mític descobridor de l'arxipèlag, i la inauguració d'un complex turístic, però un accident saboteja la festivitat a l'illa. El jove periodista hawaïà Tom Rodley investigarà el presumpte atemptat, juntament amb Jane Auden, una antiga companya d'estudis. Un fet que s'encreua amb l'enigma sobre els pares de Rodley.

LLUÍS FOIX
Aquella porta giratòria
Destino, 2016, 276 pàg.

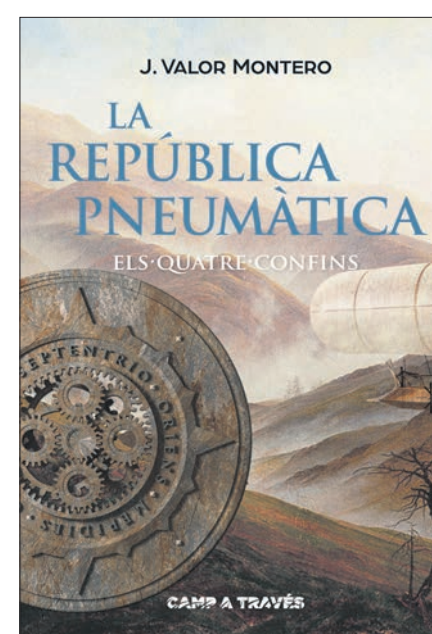
Aquest volum és un recorregut pels records i les vivències del periodista Lluís Foix a *La Vanguardia*. Les anècdotes, els redactors i els corresponsals conformen l'univers d'uns anys inoblidables d'un diari que representa una institució social, que s'ha mantingut 135 anys en contacte amb els seus lectors i que ha estat una referència a Catalunya durant moltes generacions.

COLM TÓIBÍN
Nora Webster
Ara Llibres, 2016, 350 pàg.

A la Irlanda rural de la dècada dels seixanta del segle passat, Nora Webster es queda vídua amb quatre fills. Ha perdut l'amor de la seva vida. Ara, sense prou recursos econòmics per fer front a la nova situació, haurà de buscar un far que la guïï i la il·lumini a través de la foscor que l'envolta; una llum que trenqui el silenci de la seva solitud i que dibuixi un futur amb esperança.

J. VALOR MONTERO
La república pneumàtica
Cruïlla, 2016, 400 pàg.

Després de fugir de Barcinomagna, acusats de traïció a la República, en Marcus i els seus companys Caius Verus, Iulia i Megistos coneixeran els inhòspits confins del seu món i descobriran un lloc llegendari. Mentrestant, a Roma, la dictadura pren forma i la guerra amb la Xina sembla inevitable. El viatge d'en Marcus serà també interior, i coneixerà tant l'amor com el sofriment.

Crítica literària

Un llibre de capçalera

Vaig assistir a la presentació d'aquest llibre, i va ser una alenada sentir parlar l'autor. Ho feia des de la senzillesa del savi autèntic. Envoltada aquesta saviesa d'una persona que, si te la creuaves pel carrer, ni tan sols t'hauries girat, i allà, dins d'aquesta persona d'aspecte quasi humil, anava descobrint una sensibilitat i una manera clara i propera d'exposar les idees que em deixava captivat, igual que a la resta d'assistents. Dono gràcies per aquell acte i encara més pel seu llibre.

He de dir que hi havia una contradicció si el que es pretenia era vendre llibres, perquè el que ell recomanava no era el seu, ell ens seduïa per fer-nos llegir i rellegir el Nou Testament. Tot el llibre és una ajuda per fer-nos descobrir, com va fer l'autor, una lectura compromesa i transformadora del llibre sagrat, en definitiva, aconduir-nos a escoltar, a «llegir» Jesús de Nazaret, com ell va fer als seus 24 anys. I confessa en el pròleg que: «Vaig decidir llegir-lo des de la perspectiva arrogant que llavors era la meua i perquè es tractava, com jo deia, d'un llibre de "cultura general"».

GABRIEL MAGALHÃES

Mirall de vida / Una lectura quotidiana de l'Evangelí
Cruïlla, 2015, 113 pàg.

Amb altres paraules: pretenia llegir els textos sagrats des de l'altura de la meua cultura superior i des de la meua mirada de descreient. Es tractava, doncs, de llegir els Evangelis mirant-los des de dalt. Sigui com sigui, els vaig llegir. I la meua vida es va transformar completament.» La seva experiència, digueu-me agosarat, un pèl paulina, sense l'èpica del cavall, és l'eix de tot el llibre i ho aconsegueix. Ens convida a veure en els evangelis que sempre hi ha alguna cosa en el dia a dia, alguna cosa a veure amb cada moment de la realitat.

Devia quedar tan impressionat que ens deia, més o menys, que els sermons que escoltem poden fer d'altaveu, d'eco, però que no deixem d'anar a la font. Tenint la paraula de Jesús, no deixa de ser curiós que ens la fem explicar i que no la llegim directament. I no es carregava l'ajuda dels qui ens

la transmeten, però el seu «sermó», el seu llibre és un estímul de lectura de la base, de la font, de l'Evangelí. Magalhães ens ve a dir que cal que la reflexió que ens pot arribar a través de les seves paraules només siguin una invitació a submergir-nos en la Paraula.

Però és clar, llegint-lo és inevitable gaudir, també, de l'escriptura i aturar-nos un moment en les seves reflexions. D'acord que, si li fem cas, hem de seguir el seu consell i anar més enllà, però és un goig la forma de les seves exposicions i francament, hom s'hi sent atret i no té cap més opció que aturar-se una estona per fruit, si més no de la bellesa intel·lectual que de forma senzilla i planera ens fa arribar el missatge.

No el llegiu de pressa, que sigui llibre de capçalera i, tant de bo, com li ha passat a ell, sigueu més feliços.

Pere Fàbregues

Llibreter

pere.fabregues@yahoo.es

Mirall de vida

Una lectura quotidiana de l'Evangelí

Gabriel Magalhães

Traducció de
Sebastià Bennisar i Anna Cortils

Crítica cinematogràfica

El misteri i el Misteri

RESUCITADO

DIRECTOR: Kevin Reynolds.
INTÈRPRETS: Joseph Fiennes, Tom Felton, Peter Firth, Cliff Curtis, María Botto.
MÚSICA: Roque Baños.
GÈNERE: Drama.
107 minuts.
Estats Units, 2016.

Els evangelis han estat l'obra literària que s'ha portat més vegades a la història del cinema. Tractats amb estils ben diferents, la vida, la passió, la mort i la resurrecció de Jesús han captivat centenars de cineastes que, des del cinema mut, han portat a la pantalla la vida del Fill de Déu. *Resucitado* aporta una visió suggeridora (si bé no original) de la història de Jesús: la custòdia del cadàver i la investigació posterior de la seva desaparició que ha de portar a terme un tribú descregut a les ordres de Ponç Pilat.

Clavius (Joseph Fiennes), un militar romà poderós i el seu nou ajudant, Lucius (Tom Felton), són assignats per resoldre el misteri sobre què li va passar a Jesús en els dies posteriors a la crucifixió. La profecia de l'arribada d'un Messies alliberador i la resurrecció que el crucificat havia anunciat d'ell mateix abans de morir, preocupen Pilat. Sorprenentment

el cadàver desapareix en circumstàncies misterioses i comença una intensa investigació i persecució dels seguidors de Crist.

Som davant d'una pel·lícula honesta que s'apropa al misteri de Crist amb un respecte extraordinari. Con-

forme Clavius s'apropa al Misteri amb majúscules, la seva vida comença a canviar i a posar en dubte les seves concepcions religioses. Tot adquireix un gir inesperat quan el tribú troba la comunitat apostòlica. La vida d'aquests seguidors de Jesús omplirà d'interrogants la vida del perseguidor romà. En el film hi ha dues parts ben diferenciades, la primera té un to gairebé policíac on abunden els recursos del gènere: persecucions, detencions, interrogatoris, l'aparició de nous sospitosos... La segona part, la trobada de Clavius amb els cristians, és ben diferent; el film s'alenteix, adquireix un altre to i, en certa manera, es desentén del que hem vist fins aleshores.

En aquesta segona part és on apareix el gran inconvenient de la pel·lícula: els evangelis no són una vida de Jesús, sinó una catequesi de la comunitat cristiana que va expressar tot el que havia suposat en la seva història la vida de Jesús. Voler traduir literalment els textos evangèlics a la pantalla té molts

problemes. Els relats de la resurrecció són teològics, no biogràfics. La presència de Jesús enmig de la comunitat es presenta al film com un miracle ple de màgia, no com una experiència de fe. Jesús ressuscitat apareix i desapareix, fins i tot cura un leprosit davant dels ulls dels apòstols que avisen el tribú perquè es prepari per veure un nou prodigi del mestre. En totes aquestes seqüències el film grinyola perquè vol fer una còpia gairebé cal·ligràfica en imatges del que són narracions fetes des de la fe anys després que es visquessin.

I és que no es pot fotografiar el Misteri, només es pot reflectir pàl·lidament suggerint més que mostrant, i animar l'espectador perquè es faci preguntes més que mostrar-li les respostes. On el film l'encerta plenament és quan mostra la transformació del cor del tribú violent; de ser un home sense escrúpols ni pietat passa a ser un caminant, un buscador, que abandona la vida passada perquè s'ha sentit estimat i perdonat.

Aquest apropament des del pèplum tradicional a la figura del ressuscitat és recomanable i interessant. Benvingudes siguin aquestes obres cinematogràfiques que tornen la figura de Crist a la pantalla i que continuen mostrant el rostre més bell del Misteri, d'un Misteri que no es pot entendre només des de la raó freda sinó des de la passió de l'amor.

Josan Montull

Salesià

josan.montull@salesians.cat

Des del carrer

Yonathan Luque Reyes, responsable de l'edició en castellà de ChurchPOP

«Si fem una feina amb fidelitat a Nostre Senyor, Ell s'encarregarà de fer-la créixer»

Rosa María Jané Chueca

«Fer santes totes les coses!» Aquest és lema de ChurchPOP, una iniciativa digital que ens proposa acostar-nos a l'Església i a la fe d'una manera diferent i divertida. Sabies que hi ha deu maneres molt senzilles de guanyar indulgències?, vols aprendre a confessar-te com Déu mana?, coneixes les sis imatges més antigues de Jesús? Aquests són alguns dels temes que planteja aquesta web (churchpop.com) a tot aquell que vulgui saber més de l'Església. Com ens explica Yonathan Luque, responsable de l'edició en castellà, aquesta pàgina ofereix entreteniment, reflexió, humor i inspiració cristiana.

Com i quan neix ChurchPOP?

ChurchPOP és un projecte d'evangelització per internet creat l'any 2014 per Brantly Millegan, un convers al catolicisme i avui batxiller en Filosofia amb un màster en Teologia sistemàtica. M'encarrego de l'edició en castellà, que acabem d'obrir.

Quin és l'objectiu?

L'objectiu és donar a conèixer la nostra fe a tots els cristians, particularment als catòlics.

Quines seccions trobem en aquesta web?

A la web tenim informació molt variada, però sobretot divertida. Tenim una secció de llistes de coses curioses de l'Església, *trivias* per posar a prova els nostres coneixements, articles amb reflexions o material d'interès, vídeos i la nostra secció de còmics.

El contingut que ofereix, permet l'aprofundiment o simplement és una primera aproximació al cristianisme?

Penso que el contingut està pensat per a tots els nivells de coneixement de la fe. Per exemple, tenim

un llistat amb les sis imatges més antigues de Jesucrist, que serveix com una primera aproximació per als qui senten alguna curiositat, almenys històrica, per l'Església; d'altra banda, tenim un article amb deu maneres de guanyar indulgències, que pot moure els catòlics practicants a fer algunes

«Internet ha de ser aprofitat per dur l'Evangelí amb aquestes noves formes però sense canviar el contingut»

pràctiques de pietat. Com diem al Perú: n'hi ha per a tots els gustos.

Per què el nom de ChurchPOP?

Quan Brantly va crear la pàgina volia un nom que fos curt, fàcil de recordar i atractiu. ChurchPOP sona a Església POP, una forma de dir-li popular. En el logotip apareix un gelat amb aurèola perquè ChurchPOP sona a Ice POP.

Per a quin públic està pensada la pàgina?

La pàgina està pensada per a tota mena de públic que estigui interessat a conèixer alguna cosa nova de l'Església.

Quina és la característica de l'evangelització a través dels mitjans digitals?

A internet els joves s'expressen a través de videoblogs, *memes*, *podcasts*, blogs, etc. Aquesta nova àgora, com l'anomenava Benet XVI, els creients l'hem d'aprofitar per dur l'Evangelí amb aquestes noves formes però sense canviar el contingut.

La versió en castellà, ha estat motivada perquè ja la tenia prevista o perquè hi ha hagut una demanda?

ChurchPOP funciona molt bé en anglès i els lectors habituals demanaven una edició en castellà. Fa poc hem llançat aquesta nova edició i la recepció ha estat fantàstica.

Llançaran la pàgina amb més idiomes?

A mitjà termini tenim pensat llançar l'edició en portuguès i, posteriorment, en altres idiomes.

Per on passa el futur de ChurchPOP?

El futur de ChurchPOP passa per on passen tots els projectes d'evangelització: per la voluntat de Déu. Som conscients que si fem una feina amb fidelitat a Nostre Senyor, Ell s'encarregarà de fer-la créixer. En aquestes coses Ell sempre és el millor responsable de la difusió.

Rauxa

Mossèn Tronxo (i II)

Eduard Brufau

El rector del Greny no és ni burgès ni obrer, és pagès. Viu com la resta de veïns del poble, juga a cartes amb ells i els visita a casa seva perquè és un d'ells; però al mateix temps sap per experiència quina és la solitud del capellà. Viu, així sí, en la certesa que «Déu no deixa ningú, encara que ho sembli». És un home autèntic: poc amic de rigorismes estranys i d'ascetisme que encongixen el cos però que inflen l'amor propi; no coneix el sibil·lí afany de perfecció ni pertany a ideologia de cap mena; mostra respecte i obediència al bisbe, fins i tot hi pot mantenir una amistat cordial, però no sent cap necessitat d'ensabonar-lo.

Mossèn Tronxo és testimoni dels canvis accelerats dels

anys seixanta del segle XX —que semblava que havien de dur la revolució definitiva a l'Església i el món— i els assumeix. Observa l'emigració a la ciutat, el canvi de mentalitat i de llenguatge, les cases que es buiden i els pobles abans vius que ara desapareixen. Però mossèn Tronxo no es complau en l'enyorament del temps en què els pagesos llauraven amb mules i tot anava a pas de carro; sap que tan perillosa és la nostàlgia, possible refugi de l'egoisme, com la idolatria irreflexiva de les modes o de l'última novetat tecnològica. Per això alça la mirada i prega amb senzillesa de cor: «Déu, fes que el meu pas sigui el dels parenostres.»